

Este llibre recull les obres guanyadores de la fase territorial de les Terres de l'Ebre del Premi Sambori 2016 i del Premi Especials Òmnium Terres de l'Ebre 2016, convocats per Òmnium Cultural.

.....

El jurat va estar format, en la categoria A d'ensenyament primari, cicle inicial (1r i 2n), per M. Cinta Pellisé Castelló, Ramona Caballé Forcadell i M. Dolors Roo Garcia.

En la categoria B d'ensenyament primari, cicle mitjà, per M. Cinta Pellisé Castelló, Cinta Moreso Rué i Ramona Caballé Forcadell .

En la categoria C d'ensenyament primari, cicle superior, per Ramona Caballé Forcadell, Cinta Moreso Rué i M. Dolors Roo Garcia.

En les categories d'ensenyament secundari i batxillerat, per Emigdi Subirats, Tere Orobitg i Maria Josep Altadill.

En la categoria Especials Òmnium, per Carme Barberà Roiget, Rosa Jiménez Vallés, Marga Merlos Borrull i Màrius Pont Fandos (secretari).

.....

Les obres es publiquen tal com van ser presentades als concursos per part dels autors.

Tastets 2016

Disseny de cobertes: Joan Pol (Consorci per a la Normalització Lingüística)

Impressió: Impremta Querol, SL, de Campredó, 43500 Tortosa

Tirada: 1.500 exemplars

© Els autors

© Seu d'Òmnium Cultural de les Terres de l'Ebre (d'aquesta edició)

Dipòsit legal: B 6769-2016

Obres guanyadores dels premis Sambori i Especials Òmnium 2016 a les Terres de l'Ebre

...

Tastets 2016

Òmnium Cultural de les Terres de l'Ebre
Centre de Normalització Lingüística de les Terres de l'Ebre
Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

Terres de l'Ebre, abril de 2016

Pròleg

Enguany celebrem el 10è aniversari del Premi Sambori de narrativa escolar en llengua catalana, organitzat per Òmnium Cultural, entitat que va estendre a l'àmbit de tots els països catalans aquell concurs que s'havia iniciat l'any 1998 al País Valencià i que tant d'èxit ha assolit en la promoció l'ús literari del català a les escoles i instituts d'aquell territori i ara de tot el domini lingüístic de la nostra llengua.

En aquest *Tastets* gaudireu d'uns bocins de les obres guanyadores dels nostres petits i jòvens escriptors ebrencs que han participat en aquesta desena edició. De ben segur, alguns ja escrivien perquè sentien el cuquet d'expressar allò que els volta pel cap, però d'altres són escriptors del tot novells, que s'han vist convidats pels seus mestres i professors a presentar-se als premis.

Malgrat que és cert que la majoria no han tingut la sort de guanyar, la participació en el premi els haurà estimulat a pensar, a deixar anar la imaginació, a crear i dir allò que volien. Hauran pogut ser escoltats pels seus companys de classe i, els guardonats, podran ser llegits per tots nosaltres.

Pedagògicament, l'escriptura és primordial per ajudar créixer, en unes edats en què no només es creix físicament, sinó que s'està formant la personalitat i en què és important compartir amb els iguals allò que els neguiteja, que els interessa, que els il·lusiona... Les paraules i la seua difusió són una eina essencial per a rumiar sobre nosaltres mateixos i sobre el món que ens envolta i una eina molt potent a l'abast de tothom per millorar-lo.

I, com a país, no podem abandonar l'estímul a la lectura i l'escriptura en català. Vivim en un món cada cop més globalitzat en què el consum cultural dels nostres infants i jòvens es realitza fonamentalment en castellà i, de manera crei-

xent, en anglès, la qual cosa amenaça constantment la pervivència del català com a llengua de cultura.

També, com a territori, necessitem escriptors que ens ajuden a definir-nos a explicar-nos als altres, autors jóvens que –com han fet Bladé, Moncada, Vergés, i tants altres narradors i poetes ebrencs– preserven la memòria de qui som.

Ara us convido a llegir les creacions literàries d'aquests menuts i jóvens que d'aquí a no res seran els conductors del nostre futur.

Mercè Gimeno Giner

Professora de llengua catalana i literatura de l'Institut Terra Alta

Xuxelàndia

Hi havia una vegada un país molt llunyà on hi vivia una princesa molt bonica que es deia Sofia. Un dia la princesa Sofia va anar a passejar pels prats de *xuxes* que hi havia molt a prop del seu castell.

Mentre passejava s'anava fent un ramet de *xuxes*. Quina oloreta més bona feia! De sobte, se li van aparèixer unes bruixes molt molt dolentes que li van prendre el ramet de *xuxes* i se'l van començar a menjar.

La princesa lluitava per recuperar el seu ramet i de cop va aparèixer, no sabem d'on, un príncep. De seguida va córrer a ajudar-la i les bruixes, molt enfadades, van haver de fugir. Abans de marxar li van dir a la princesa que tornarien, però la princesa es va enamorar del príncep, es van casar, van ser molt feliços i de les bruixes no van saber res mai més!

I conte contat, conte acabat!

***Xuxelàndia*, de Maika Colau Roig. 1r. premi de cicle inicial d'educació primària. 1r. i 2n. Col·legi Teresià (Tortosa).**

El museu encantat

Hi havia una vegada, quan les bèsties parlaven i les persones callaven, un museu a un poble, tot i que no tot sembla el que penseu. Aquell poble era molt i molt valuós.

Un dia, una bruixa va encantar el museu i totes les coses que hi havia dins: les espelmes, els rellotges, quadres, estàtues i, sobretot, persones. En arribar l'encarregada del museu es va esgarriar de veure tot allò, i la seva cara no estava massa contenta: "Ah!" -va cridar la senyora.

Per sort, va veure a la bruixa per la finestra, al temps que trucava a la policia per telèfon. En un tres i no res la van agafar i l'encarregada del museu li va demanar, sisplau, que tornés a convertir el museu com era abans. I així ho va fer, però la bruixa tenia un secret i era que havia robat la joia més valuosa del museu, la més històrica del món.

Quan la bruixa va marxar i estaven recollint, es van adonar que la joia no hi era. Havia desaparegut misteriosament... "Oh!" -cridava la gent.

Van fer un grup de tota la gent del poble per buscar i buscar, però sense trobar la joia més històrica i màgica del món. Quan el poble estava cansat de buscar i ja havia perdut les esperances, una senyora va descobrir l'amagatall de la bruixa, que era una torre molt i molt gran. Va pujar i va lluitar amb ella. Finalment, La senyora li va tirar un poal d'aigua i, de sobte, es va desfer.

Catacric-catacric boleta d'anís, aquest conte ja està dit.

***El museu encantat*, de Berta Margalef Yebra. 2n. premi de cicle inicial d'educació primària 1r. i 2n. Escola Cinta Curto (Tortosa).**

Els amics

Hi havia una vegada un conillet que es deia Bolet, vivia a una cova molt petita prop del bosc.

Un dia va anar al bosc i va sentir que algú plorava, es va posar a buscar i va veure que amagada darrere d'un arbre hi havia una fada plorant.

El conillet li va preguntar què li passava, i la fada li va respondre que estava molt trista perquè havia perdut al seu millor amic una granota. El conillet li va dir no plores que ell l'ajudaria a trobar-la. Però primer li havia de portar alguna cosa de la granota perquè ell la pogués olorar. Així que la fada va trobar un collaret de la granota, i li va donar a Bolet. El conillet el va olorar unes quantes vegades i va començar a seguir el rastre i de sobte la va trobar al mig del llac damunt una pedra, va cridar la fada per dir-li i es van posar tots molt contents.

Conte contat conte acabat.

***Els amics*, de Gemma Melchor Viñals. 3r. premi de cicle inicial d'educació primària 1r. i 2n. Col·legi Teresià (Tortosa).**

El maison de les crispetes

La Marina, l'Oriol i l'Àlex, tres germans molt eixerits, sense imaginar-s'ho, van viure una tarda ben moguda. Els seus pares havien de marxar de compres i aprofitarien després per anar al cine, és a dir, estarien fora de casa unes 4 o 5 hores. Era la primera vegada que marxaven sense els nens. Però aquest cop els van deixar a casa sols. Confiaven molt amb la germana gran, la Marina, perquè ja tenia una edat. A més a més, vivien en un bloc de pisos i sempre podien comptar amb l'ajut de tots els veïns. Així, doncs, els pares van marxar tranquil·lament.

-Si ells van al cine i mengen crispetes, nosaltres també hem de menjar-ne! –va dir l'Àlex, el germà petit.

-Sí, l'Àlex té raó. –va afirmar l'Oriol.

-Doncs, a què esperem? –va dir la Marina.

-Les podem fer com les del iaio? Surten boníssimes a la paella! –va dir el germà petit.

-Oriol, vés a buscar una paella, la més grossa que tinguem! –va manar-li la Marina.

-I tu, Àlex, agafa l'oli i els grans de panís. –li va ordenar la germana gran.

-Tu què faràs, Marina? –preguntà l'Oriol.

-Jo faré les crispetes. –respongué ella.

La Marina va agafar la paella que havia portat l'Oriol, l'oli i els grans de panís que li havia demanat a l'Àlex i... ja la veieu tirant els grans de panís a la paella calenta amb oli.

-Fes-ne moltes, que tinc molta gana! –va dir l'Àlex.

-Sí, sí, posa tots els grans de panís que ens va donar la iaia! –va dir-li l'Oriol.

-Ara mateix ho faig –respongué la Marina.

Van començar a sortir crispets, moltes crispets. No es podia parar! La cuina es va començar a inundar de crispets, després el menjador, les habitacions... Tot estava ple de crispets!

-Què podem fer? –va preguntar, preocupat, l'Oriol.
-No ho sé. –va respondre-li l'Àlex amoïnat.
-Hem de pensar entre tots una solució. – va afirmar la noia.

Havien de treure les crispets d'aquella casa ràpid, abans que arribessin els seus progenitors, tenint en compte que no les podien llençar a la brossa perquè els pares sempre els deien: "El menjar mai es pot llençar". Per tant, les crispets tampoc es podien tirar.

-Ens les podem menjar totes! –va dir l'Àlex.
-No! Ens faria mal la panxa! –va explicar-li l'Oriol.
-Tinc una idea brillant! –exclamà la Marina.
-Quina és? –preguntà l'Àlex.
-El que podem fer és invitar a tot el veïnat a veure diferents pel·lícules al menjador de casa nostra i regalar bols plens de crispets. –explicà la Marina.
-Què us sembla? -va preguntar ella.
-Per mi perfecte! –contestà l'Oriol.
-Però nosaltres també en menjarem, oi? –va preguntar l'Àlex.
-És clar! Només faltaria! –va dir l'Oriol.
-Què? Comencem a anunciar-ho casa per casa? –digué la Marina.
-Ara mateix! –exclamà l'Àlex.
-Àlex, tu vés des de la primera fins a la tercera planta. Oriol, tu vés des de la quarta fins a la sisena planta. Jo em quedaré a preparar-ho tot. –explicà la Marina.

-D'acord! –exclamà l'Oriol.
-Com tu diguis germaneta –va dir l'Àlex.
-Som-hi! –digué la Marina.

Els dos germans petits van anar pis per pis, planta per planta.

-Aquesta tarda, a la primera planta, a la porta 3, sessió de cinema. A les 17.00 h, a les 18.00 h i a les 19.00 h. Bols plens de crispetes gratis! -anunciaven els dos nens.

Tots els veïns els rebien amb un somriure i acceptaven el convit de bon grat. Quan van acabar d'anunciar-ho van tornar a casa seva, havien de treure les crispetes del menjador i posar-les als recipients. A les 16.45h van obrir portes. La Marina era l'acomodadora, l'Oriol revisava que ningú entrés sense permís i l'Àlex donava els pots de crispetes. Va ser tot un èxit, havien triomfat. Tot el veïnat els donava les gràcies per haver-los regalat un moment tan especial. Quan es va acabar l'última sessió de cinema, ja no hi havien crispetes per enlloc i van recollir-ho tot. Els pares havien pensat que com que els tres fills s'havien estat una bona estona sols a casa, voldrien menjar crispetes, igual que ells n'havien menjat. Al cine van demanar un súper bol de crispetes per endur. Al cap de poca estona van arribar els pares a casa amb el gran bol de crispetes. Quan els tres germans van veure'l van caure tots tres de cul a terra: "No! Més crispetes no!" –van exclamar els germans a l'uníson.

Els pares no entenien res de res.

***El malson de les crispetes*, d'Ona Campoy Pallarès, 1r. premi de cicle mitjà d'educació primària 3r i 4t. Escola Jaume II (El Perelló).**

Els gats

Els gats

Els gats són animals felins i també domèstics que es poden tenir a casa, i jo, a casa, tinc una gata. Ara us explicaré la seva història.

El repàs d'anglès

Era una tarda qualsevol, normal i corrent, i acabava de sortir del meu repàs d'anglès. La meua mare m'havia vingut a buscar com sempre per anar cap a casa. Quan estàvem al cotxe em va dir:

-A casa tens una sorpresa.

Jo, tota intrigada, vaig començar a pensar de què es podria tractar: seria una joguina, seria un animal... què seria?

La sorpresa

Ja havíem arribat a casa i jo continuava igual d'intrigada. Vaig començar a buscar per tot arreu, per si trobava alguna cosa, però res. Vaig anar a la meua habitació i, al entrar, allí estava Kitty, una gata rossa, amb els ulls blaus i molt bonica. Aquesta era la sorpresa, i vaja sorpresa més bonica.

Un any després

Era dimecres dia 19 de gener del 2016 i la Kitty ja feia un any que estava amb mi. El meu pare havia acabat de treballar i va entrar per la porta acompanyat per la Kitty. Kitty ja s'havia fet gran i era molt juganera i s'empinava per tot arreu, no parava. Estava forta i gran.

L'embaràs

El pare va agafar la Kitti per treure-la fora un ratet. Se la va quedar mirant i, de sobte, va dir:

-Mareta meua, mareta meua!

Jo, molt *asustada* i sense saber què passava, vaig dir-li:

-Què passa amb la Kitti, papa?

-Està embarassada! -em va contestar el pare.

Em vaig quedar de pedra.

Les cries

Jo estava sorpresa, però també molt contenta. Mai havia tingut més d'un gat i ara la Kitti estava a punt de criar. Tot era extraordinari. Em vaig quedar callada de la il·lusió. Vaig agafar la Kitti i la vaig abraçar.

Quatre mesos després

Estava jugant amb la Nenuco quan, de sobte+, vaig sentir:

-Mèu! Mèu! Mèu! Mèu!

Ho vaig sentir i tota emocionada vaig pensar: "Ja estan aquí!".

Vaig tirar el pobre Nenuco i vaig anar corrents en busca del pare i la mare: "Pare, mare, ja estan aquí".

Els quatre gats

Els vaig veure i estaven a dintre de la casa de la Hello Kity. Eren preciosos i jo estava molt feliç i contenta. Però els havia de posar un nom. Es dirien Blanca, Zafira, Puma i Max. Dos gates i dos gats. Per cert, el pare dels gatets es diu Pérez.

Bé, espero que us hagi agradat la història dels meus gats.

Vaig a donar-li a la Blanca el seu ninot.

Marxar de casa pot ser una aventura

Fàtima era una nena sense recursos, però llesta. Li agradava molt llegir, tenia el pèl negre, els ulls marrons, era alta i molt simpàtica.

La família de la Fàtima era pobre, no tenien massa diners per poder passar el dia a dia i encara menys per comprar-li llibres. El seu país anava cada vegada més malament, a entrar en diversos conflictes amb altres països, influint així a la població, amb el deteriorament de les seves famílies i habitants.

Com molts dies, la Fàtima a la sortida de l'escola passava per la biblioteca, on agafava llibres. D'història, d'altres països, d'aventures, de prínceps i princeses... D'històries que la deixaven viatjar a llocs on el patiment no tenia cabuda.

Mentre llegia, la Fàtima era feliç i a l'hora del sopar explicava aquelles històries tan boniques als pares.

Una nit mentre paraven taula, el pare li va preguntar:

-Que trobes Fàtima si marxem a un d'aquests països meravellosos que ens expliques?

La Fàtima es va quedar sorpresa i va contestar:

-Podem anar a Catalunya, pare! Ja sé que el país està empitjorant, pare, tu t'estàs quedant sense feina, i tu, mare, et canses molt tots els dies i intentes sostenir la família. Tinc molt clar que allí estarem bé. És un país on encara treballen la terra, que és el que t'agrada, pare. I tu, mare, segur que podràs

Marxar de casa pot ser una aventura, d'Uriel Cardona Blanch

estar tranquil·la i tindre una casa digna.

-Decidit! -va exclamar el pare. Anirem a Catalunya! És clar, si voleu.
La mare i la nena contesten al mateix cop: "Clar que hi anirem!"

El pare va dir:

- Fàtima, agafa el planisferi. Buf!... haurem de passar per diversos països, però no importa. Al final del mes està decidit que marxem. Sobretot agafem sols les coses que ens facin falta, però una cosa sí que hem de preparar... Comenceu a carregar la motxilla de la felicitat!

Quan va arribar el final del mes, es van acomiadar de tota la gent i van emprendre el llarg viatge. Cada vegada que perdien les forces el pare deia:

-Obriu la motxilla de la felicitat!

I així agafaven forces per poder continuar.

Quan van arribar a Catalunya, el pare de seguida va trobar feina i podia veure la Fàtima a l'hora del pati, perquè el col·legi on anava estava al costat de la finca on treballava el pare. I la mare per fi estava tranquil·la i amb una casa digna.

I van viure feliços molts i molts anys.

***Marxar de casa pot ser una aventura*, d'Uriel Cardona Blanch, 3r. premi de cicle mitjà d'educació primària, 3r. i 4t. Institut Escola Daniel Mangrané (Jesús).**

David Hole

Com cada nit, ell estava al banc de la plaça donant trossos de pa sec als coloms que encara estaven desperts. El *juggernaut* (que en anglès significa persona sense escrúpols) o David Hole, com al lector li resulti més fàcil dir-li, omplia el meu cor tant de por com de misteri. L'estava observant per la finestra de casa meua i no sabia si volia continuar fent-ho però com que ja tenia la investigació molt avançada no podia retirar-me.

Sense adonar-me'n, la lluna ja se n'havia anat i el majestuós sol tornava a il·luminar el poble de Naviu. David Hole s'havia aixecat del banc així que, amb les cames tremolant, vaig passar a l'acció. Em vaig rentar la cara perquè la son no m'aturés i vaig posar-me la jaqueta amb el propòsit de seguir-lo per veure què feia durant el dia, però quan vaig haver acabat, ja era massa tard. Havia tocat el dos de la plaça. Vaig córrer entre els laberíntics carrers i finalment el vaig trobar. Tenia la cara com si fos la d'un psicòpata, horrible i plena d'arrugues, amb els ulls guexos i crec que estava desdentegat. Així que, respirant fortament i omplint els pulmons de valentia, vaig atrevir-me a parlar-li:

-No és vostè el senyor Hole? –vaig dir tot allargant-li la mà amb fàstic.

-Ivan Rojals, espantat... Ai! Vull dir, encantat.

-Espantat? Ja, ja! Em caus bé noi. Però serà millor que corris o t'enxamparà el sol matutí del divendres –digué aquell home entre grunyits desagradables.

Va sortir amb presses del carrer mentre jo em quedava paralitzat a causa del rostre de vell esgarriat que tenia. Vaig tornar a casa i, tot seient-me a la cadira del meu laboratori, vaig començar a pensar en ell.

Segurament us preguntareu per què estava investigant a aquell home (si es pot dir així): doncs, pels rumors que corrien sobre ell. Creia que per verificar-

los o desmentir-los em podria treure de damunt el sobrenom de científic boig, que és el que em deia la gent que era. La multitud deia que Hole va assassinar la difunta alcaldessa... I, sincerament, després d'haver-li vist la cara, qui s'hi podria negar?

La nit següent, el dimoni tornà a la plaça. Estava decidit que aquell cop demostraria que en Hole era tan maligne com es deia i que m'encarregaria de posar-lo a la presó. Així que vaig sortir al carrer en mig de la intensa boira que difuminava el *juggernaut* i vaig seure'm al seu costat.

-Tu! Ets el noi d'ahir? –va preguntar-me només en veure la meva ombra.

-Sí. Ivan Rojals, el científic bo... –vaig dir amb el cor bategant a cent per hora- Què fa aquí? Sol... sense ningú...

Passàrem uns llargs minuts en silenci. Mai a la meua vida havia vist a algú tan poc sociable. Parlava tan poc com podia o menys, i això feia que s'accentués la meua por cap a ell.

-Rumors! Els rumors m'han convertit en una bèstia... Algú hi voldria estar amb un assassí com jo? –va dir-me ensenyant els ullals.

Assassí? Amb la confessió en tenia de sobres per demostrar la seva culpabilitat i arrestar-lo, però continuà:

-Els coloms... Els coloms són els únics que em creuen i volen estar amb mi. Avui a les sis del matí marxaré amb tren de Naviu... de la meua estimada terra! Sol puc estar aquí de nit quan la negror ho cobreix tot i els homes no em poden veure. Així que aquesta nit m'acomio dels coloms i de Naviu.

Un colom va pujar a la falda d'en Hole i vaig veure com al vell va regalimar-li una llàgrima per les galtes.

-Noi... promet-me que no li diràs a ningú que me'n vaig amb el tren.

I li ho vaig prometre. No sé per què, però vaig confiar en ell. Vaig deixar de banda el seu aspecte i el que els altres deien d'en David i vaig limitar-me a creure'l.

Sabia que no acabaria el meu estudi i també sabia que no enviaria aquell home a la presó, però precisament no ho faria perquè em va semblar un bon home. No obstant, en aquell precís moment, se'm va ocórrer fer un nou estudi: sobre com els rumors, que són simples murmuris de gent aliena a tu mateix, poden afectar-nos tan negativament. Vaig veure com en Hole se'n va anar i vaig decidir que mai més creuria alguna cosa pel simple fet que algú ho digués.

***David Hole*, d'Ivan Querol Zamora, 1r. premi de cicle superior d'educació primària, 5è i 6è. Escola 1 d'Abril (La Palma d'Ebre).**

Els viatges d'en Gerard

En un petit poble de Vilanova i la Geltrú hi vivia en Gerard, un nen alt, prim, amb el cabell de color castany, ulls blaus com la mar i un nas petit com un pèsol. Li encantava llegir, llegia tot tipus d'escriptors: Roal Dalh, Jules Verne, Agatha Christie i molts més.

El que més li agradava era submergir-se en la història, imaginar-se els paisatges, posar-se en la pell del protagonista...

Així que va decidir entrar dins d'algunes històries i fer petits viatges.

-Què t'has tornat boig? -va dir la seva mare.

-I tant que no. -respongué el Gerard seriosament.

El seu pare va contestar:

-Teniu molta imaginació els nens.

-A dormir! Exclamaren els pares alhora.

En Gerard va anar a la seva habitació amb la cua entre cames.

Va estar tota la nit rumiant com ho podia aconseguir, fins que la son el va dominar.

L'endemà al matí quan es va despertar, amb els ulls mig tancats, es va asseure directament a l'escriptori per buscar teories o algun pla per poder fer realitat el seu somni.

Així que, després de pensar i pensar... va trobar la solució!

-Màgia! Com no ho havia pensat abans? –Li preguntaré a l'Enric.

Va anar ràpidament en busca del seu amic, que era un mag increïble. Quan el mag va ser a casa seva, en Gerard li va demanar a l'Enric si el podia fer entrar dins els contes.

Després de pensar-s'ho molt, digué:

-D'acord, perquè tu m'ho demanes, va dir l'Enric poc convençut.

-Gràcies, t'ho agraeixo molt.

-Ara posa el llibre pel que vols viatjar al terra, jo faré la resta.

-Estic preparat! -va dir en Gerard emocionat.

L'Enric va dir:

-D'acord.

L'Enric, el mag, va pensar les paraules màgiques, va picar les mans dues vegades i... en Gerard va desaparèixer!

L'Enric es va quedar bocabadat. El Gerard es trobava en un bosc! No s'ho podia creure!

Va anar obrint-se pas entre les baixes branques dels arbres, els arbusts i diferents tipus de lianes, plantes i... llavors, sorpresa! Es va trobar amb la Caputxeta Vermella al davant! Estava al·lucinant, però el que més el va sorprendre de veritat va ser que la Caputxeta Vermella estava jugant tota contenta amb el llop!

-No m'ho crec! Va exclamar en Gerard. Llavors el llop es girà i l'engrapà.

El nen es va acostar temorenc i li va preguntar:

-Com és que la Caputxeta i tu sou tan amics? Com és que no te la menges?

El llop va respondre:

-Això passa al conte, però en realitat som els millors amics.

El Gerard es va quedar sense saber què pensar, però no es va entretenir més, va fer una foto al llop i a la Caputxeta i es decidí a anar a un altre conte. Va pensar les paraules màgiques i va picar les mans dues vegades. El següent viatge va ser al llibre de *La volta al món en vuitanta dies*.

Es trobava en una casa descomunal, on va conèixer en Phileas Fogg, que tenia uns coneixements privilegiats, i també va conèixer en Passapertot, el majordom d'en Phileas, que era molt seriós. Va fer una volta amb globus aerostàtic.

-Les vistes són precioses! -va dir.

-Doncs, imagina't la resta del món. -va dir en Phileas.

-Em sembla que ja és hora de marxar. -digué en Gerard.

Però, de sobte, el globus anava cap avall, en Gerard estava esporuguit però de seguida en Phileas ho va arrenjar amb les seves mans miraculoses. No passa res! Aquest globus funciona així. Com creus que podíem veure que el món està bé si no el mirem al revés? No veiem guerres, ni fam... Només es veu la bondat, l'amor, la solidaritat...

Es va fer una foto amb en Phileas i Passapertot a dalt del globus, per tenir un record, i va marxar molt pensatiu... Per finalitzar va voler visitar la Matilda.

Va conèixer la nena i va descobrir una cosa en comú amb ell: a tots dos els hi encantava llegir! La Matilda li va ensenyar els seus poders sobrenaturals.

-Són impressionants! -va dir el Gerard.

-Bonics, veritat?

-Però costen de controlar. -va respondre ella.

En Gerard es va fer un parell de fotos amb la Matilda, mentre observava estranyat, perquè no s'ho podia creure, com era la Matilda de *carinyosa* amb la seva mare. No és res com sembla! Però m'agrada veure un món diferent al que jo havia imaginat. Va tornar a casa tot entusiasmat i va dir als seus pares:

-Mireu quines fotos m'he fet! He anat de viatge pels llibres!

Els seus pares es van quedar bocabadats, sorpresos, al·lucinats, preocupats, sense paraules, no podien dir res.

En Gerard, tot feliç, va anar a la seva habitació, va obrir un llibre i va començar a llegir.

***Els viatges d'en Gerard*, de Mariona Benet Grau, 2n. premi de cicle superior d'educació primària, 5è. i 6è. CEIP Ferreries (Tortosa).**

No us penseu, no...

La gent gran, com sempre, que si allò, que si no sé què i que si no sé què més! Uf! Sempre el mateix. Em fa ràbia de sentir sempre el mateix: "Deixa el mòbil! No veus com vaig jo? Et tocarà ficar ulleres als 20 anys! Et cremarà la vista! Que el deixis!" Quin remei, no es pot dir res... Ells diuen que sempre callaven però hi havia molta relació... No us penseu, no...

Abans, abans... La dona encara no havia acabat el sopar que ja feia el dinar. L'home, que tot el dia estava fora de casa, quan arribava, a llegir el diari i a mirar coses que no tocaven! Els fills, a estudiar, perquè sinó... pobres d'ells! Quins cops el mestre! Que en aquell temps no es mirava tant? Para compte la nena mimada! Ai, mira! que aquest noi va amb roba del mercat; vinga va, tots a insultar-lo. No era així, antigament no era així... Bé! A les grans ciutats potser sí, però ai! si tots els nois fossin iguals com els dels pobles d'abans! Venia una forastera i, vinga!, tots a amargar-la. No era com ara, que si et diu alguna cosa el mestre, amb la mare a portar-li la contrària. Si et pegava un cop et deien: "Te n'hauria d'haver pegat dos!". Ai! Com patirien els joves d'ara! Com es nota... Li toca una pilota, i a plorar! Abans, tots els joves a picar fort al camp, perquè si no... Ai, ai! No us penseu, no... Que tots eren molt amics de tots, ells! Veus l'egoisme ara... No us penseu, no... Que no es barallaven diuen... Uf! Si quan arribava alguna persona a casa de la família sempre es parlava del mateix... Veus aquell ja ha deixat el carro allí... Li pegaré una buscallada, o una perdigonada. Se'n sentirà parlar! Poca vergonya! Em cull tres ametllers i encara em ve a dir que si li deixo els aladres, poca vergonya! No us penseu, no... Diuen que abans hi havia més bruixeria i passaven coses molt estranyes! No es pot creure gaire, però... quin remei! Discutien per no res o qualsevol cosa. Però la discussió era especialment forta per motius religiosos. Uf! En aquests

casos... si n'hi havia de baralla!

A la Fontcalda, localitzada a Gandesa, un dels paratges més bonic del món encara que poc conegut, hi ha aigües termals i una ermita acollidora. Hi havien frares, i quan se'n varen anar, en deixaren una de més petita. Els gandesans la van enderrocar i en construïren una de nova. Al seu davant hi havia el convent. Aquest lloc està entre els termes de Gandesa i Prat de Compe. I hi va passar una història que ha quedat en el record de tots dos municipis.

Era un dia com qualsevol altre. Un pastoret de Prat estava pasturant el ramat quan va veure un senyal miraculós indicant a la Mare de Déu de la Fontcalda. El pastoret se l'endugué cap a Gandesa i van deixar la imatge a l'església arxiprestal. Però el dia següent.. ja no hi era!. Tornava a estar al mateix lloc. Això es repetí algunes vegades més. Van decidir fer-li una capella al lloc on l'havien trobat.

I el que va causar va ser una gran discussió perquè els de Prat de Comte també volien la imatge. La disputa entre els dos municipis va ser tan i tan forta que el pastoret va ser expulsat de Prat de Comte. Habitants d'aquest municipi van creuar el riu i estaven a punt de segrestar la imatge que era a dalt de tot de la capella, quan una llum els va enlluernar i els va dir: "Jo vull ser de la Fontcalda, ni de Prat de Comte ni de Gandesa, deixeu-me i visiteu-me al menys una vegada a l'any". Així ho van fer i sempre més els dos municipis l'han anat visitant. Però encara així els gandesans van ficar a un ermità, per estar més segurs! No us penseu, no...

No va ser fàcil. Els de Prat ho van tornar a provar més d'una vegada de

robar la imatge però l'esperit que ens protegeix a tots els gandesans i als veïns de Prat de Comte, la nostra bona verge, ja els ha perdut la rancúnia. No us penseu, no... Que les dones també en feien de soroll! I a la plaça quan anaven a comprar, la sardineta, si era cara s'havia de fer rica la que la venia, si era barata era del dia anterior, quina paciència, No us penseu, no...

Es podien passar hores discutint i totes tenien molta feina a fer, però marxar cap a casa sense replicar seria com si els haguessin pres el pèl, encara que la peixatera, també era dona i no es devia quedar enrere... O sigui que encara que no ho semblés, per molt que repliquessin, em sembla que la guanyadora era la que tenia la balança... No per res, sinó que abans de tocar la bàscula ja ho devia tenir damunt de la fulla de la col, que era com es posava. No us penseu, no... Que sense voler eren ecològics 100 per 100, ja que de plàstics, res de res... De totes maneres... no us penseu, no...

Que al jovent d'ara ens costaria viure aquella peculiar època sense informàtica, amb molta força per a fer les feines, amb poca roba d'abric i en poques comoditats. Així que ja estem bé com estem i que es pugui governar amb coneixement i que no treguin el nivell que tenim, que si no patirem.

***No us penseu, no...*, de Tomàs Deosdat Omedes, 3r. premi de cicle superior d'educació primària, 5è. i 6è. Escola Puig Cavaller (Gandesa).**

Jo t'entenc, però has d'entendre que jo no sóc tu

Quan vaig començar, pensava que tot allò era una cosa per a altres, que jo no ho aconseguiria mai. A poc a poc m'hi vaig anar adaptant, encara era un món desconegut per a mi. Sempre havia escoltat aquelles obres que em posava l'avi, però, haver-ho de tocar, era diferent. A només set anys d'edat vaig començar. Em vaig decantar per tocar el trombó. El meu avi, que feia anys havia estat un bon músic, hagués preferit que escollís el piano. Sempre que estava amb ell m'acaronava amb la música que sortia d'aquell piano. Ell, convençut que seguiria els seus passos, m'anava mostrant el seu camí perquè el pogués anar seguint.

El dia que al conservatori ens van confirmar l'instrument que des d'aquell moment estudiaríem, el meu avi, vestit de vint-i-un botó, esperava impacient que digueren que m'havien associat el que ell volia. Quan va adonar-se'n que no era així, com si hagués acabat de ploure, es va aixafar. A casa, només va capbussar-se al llit i no va dir res. L'àvia em va mirar amb la seva careta dolça que em va tranquil·litzar.

Des d'aquella nit l'avi quasi bé no parlava, se'l veia trist. Jo no trobava que era per a tant, però es veu que a ell li havia afectat profundament. Ja no era el d'abans. Res. De sobte, va ser com si m'hagués caigut un llamp a sobre i m'hagués fet trossos. Em sentia culpable. En part pensava que era el correcte: era el que volia, sempre havia trobat el trombó interessant, diferent; però per alta banda creia que l'avi no tornaria a ser com era a causa de la meva decisió. Em vaig quedar en blanc.

Cada dia, l'àvia em somreia com si em volgués dir "vas fer el què havies de fer, i si de veritat t'ho estimes, el teu avi també ho farà, tard o aviat, però ho farà". Veure aquell piano a la sala d'estar em recordava a ell en els moments

que abans vivíem i, cada nit, l'àvia i jo escoltàvem un disc en què s'havia gravat ell mateix tocant; aquella música ens tranquil·litzava. Primer havia perdut els pares i, encara que seguíssim vivint amb nosaltres, trobava a faltar el veritable avi que jo coneixia.

A poc a poc, van anar passant els anys. Aquell so que al principi semblaven espetecs, ara, s'anava perfeccionant. Era complicat tocar-lo, però l'amor per la música que m'havia transmès l'avi em donava forces per seguir endavant i perquè, algun dia, estigués orgullós de mi.

Un dia, remenant per casa vaig veure que dintre el piano de l'avi hi havia una carpeta marró; la vaig agafar amb cautela i la vaig obrir. Llavors, van anar apareixent unes obres. Les vaig mirar de cap a peus i, el que em va sorprendre va ser que era l'avi qui les havia compostes. Eren obres per a una orquestra simfònica amb piano. També dintre la carpeta hi havia un desig que deia: "Si mai creus que hi ha alguna cosa impossible, vas equivocat. Si alguna cosa t'agrada de debò, no la deixis anar. Desitja en gran i somia en gegant. El meu desig és creure que la meua música pot ser estimada". En aquell moment em vaig quedar sorpresa i em vaig endur aquell tresor a l'habitació. Cada nit l'estudiava; cada instrument, cada moviment, cada compàs, cada nota... tot trobava que era un regal de la música.

Em vaig anar fent gran i cada cop veia més definit el futur propi, el tocava amb les puntes dels dits. L'avi encara feia cara de pomes agres però ja no se'l veia tant distant, potser a la llarga tornàriem a ser amics. Aquelles obres que ja era capaç d'interpretar em feien sentir capaç de tot. No feia gaire temps que havia començat a tocar amb la banda; abans, quan tocava sola

ja em semblava que era increïble, però quan la música s'unia i tots aconseguíem anar d'acord era espectacular.

M'agradava la música, em feia sentir bé, però no havia tingut mai la idea de fer els estudis superiors, a mi el que més m'agradava era tocar i, quan l'orquestra simfònica de Barcelona em va acceptar, feia bots d'alegria, era el meu gran somni fet realitat. Quan tocàvem semblava que el món s'aturés, que la música l'abracés. En aquell auditori, ens submergíem en un altre planeta, no ens importava res més que gaudir d'una música meravellosa. Les obres que tocàvem eren precioses, però encara tenia el neguit de les partitures de l'avi, volia poder tocar-les algun dia.

Als nostres primers concerts em trobava diferent, no era el mateix que quan tocava amb la banda del conservatori; ara els públics eren més grans, la implicació que hi posàvem era més elevada, però no en les ganes de gaudir. Eren autèntics concerts, auditoris plens de gom a gom, aplaudiments infinits, gent vestida de vint-i-un botó... Autèntics rituals de música.

Aquella vida era genial: jo vivia a Barcelona, tenia la meua parella, havia estudiat del que volia, continuava tocant... Era la vida que havia escollit jo. Aquella nit, quan me'n vaig anar a dormir, vaig agafar la carpeta del meu avi, com si una fina brisa m'hagués impulsat a fer-ho. Vaig agafar l'obra, la vaig revisar a fons, la vaig estudiar fins l'última nota i, després, vaig tornar a llegir aquell desig. En aquell moment em vaig adonar que aquella magnífica obra d'art, sorgida d'un home savi i ple d'experiències, havia ja de donar els seus fruits, perquè la bellesa d'aquella música no s'havia de quedar tancada en una carpeta, s'havia d'escampar pel món i l'havia d'abraçar i fer-se sentir. És per aquest motiu que em vaig proposar una cosa, volia tocar, en el concert

especial d'obertura de l'estiu que es faria el proper juny, l'obra de l'avi.

Dit i fet, li vaig proposar al director de l'orquestra i va cedir. L'obra formaria part del programa, juntament amb tres més, i seria l'especial dedicada a l'avi. D'ell, ara en sabia poc. L'àvia de tant en tant em trucava i me'n parlava. Deia que estava millor, havia començat a tocar el piano de nou i se'l veia més animat.

Els assajos ara eren més seriosos que mai. La vestimenta, els pressupostos, les cadires... tot era important i suposava un gran esforç per a tots.

El temps va passar, fins que va arribar aquell 27 de juny, el dia del concert. Tocàvem al Liceu, quina il·lusió! Vèiem entrar gent i més gent. No va quedar seient que no fos ocupat. Tot complet. Tothom fullejava els programes, xerrava amb els dels costats sobre les obres, parlaven sobre el bons que eren aquells compositors... Nosaltres ho vèiem tot, des d'una escletxa entre paret i teló. De sobte, em va semblar veure la figura de la meva àvia i, al seu costat, una persona que em va semblar familiar, però no ho vaig poder veure bé. En aquell moment ens vam haver de seure perquè el concert anava a començar.

De sobte, els llums es van apagar, el teló s'obrí a poc a poc i ens va deixar al descobert. Llavors va entrar el director i presentà les tres primeres obres. Llavors es va girar i va alçar la batuta. El concert va començar. Quan vam haver acabat aquelles tres obres el director va sortir. Al cap de poc, va tornar a entrar i al seu darrere el pianista que presenciaria l'obra de l'avi. Llavors, el director va presentar aquella obra, l'especial, com si fos la cosa més delicada del món. Tothom es va quedar en silenci. No se sentia ni el vol d'una mosca. Vam començar a tocar. Mentre els compassos d'espera, vaig

remenar l'auditori amb la mirada inquieta intentant trobar aquell home que acompanyava l'àvia per esbrinar qui era, però no ho vaig aconseguir. La multitud romania en la penombra de la sala. Em tocava tocar. Quan van tornar els compassos d'espera vaig tornar a fer el mateix i, en aquell moment, vaig descobrir l'avi assegut al costat de l'àvia. Un somriure se'm dibuixà als llavis.

Quan vam haver acabat el concert, tothom aplaudí i aplaudí sense parar. En aquell moment l'avi s'alçà i tothom va parar de cop. Els meus companys, que prou bé sabien que era familiar meu, em fan fer alçar. Llavors, l'avi em va dir:

-Em vaig equivocar en amagar-me dintre meu. Vaig creure que era impossible el que estava passant i que superés allò. Però, després, em vaig recordar d'allò que havia escrit. No només m'agradava la música sinó que m'apassionava i sé que a tu també i, si no t'agradés, ho entendria. Havies escollit el que a tu t'agradava i el que tu havies desitjat i jo no era qui per canviar aquell pensament —li van caure unes llàgrimes. Quan vaig sentir a parlar d'aquest concert, vaig pensar que era la manera d'explicar-te això. Estic molt agraït per que hagi tret a la llum aquesta obra. Perdona'm de tot cor.

- Avi, jo et perdono i t'entenc —vaig dir—, però has d'entendre que jo no sóc tu. -Mai he pretès que fossis com jo, només pensava que el que t'agradava era el mateix que a mi.

Llavors va sortir al passadís i jo vaig baixar de l'escenari i ens vam abraçar més fort que mai.

***Jo t'entenc, però has d'entendre que jo no sóc tu*, de Maria Subirats Múria, 1r. premi de primer cicle d'educació secundària. Institut Cristòfol Despuig (Tortosa).**

La tieta

Era diumenge i les hores passaven lentament, començava l'estiu i el *resol* que es colava per les persianes convidava a no fer res. Era una d' aquelles tardes avorrides. Així que després d'haver llegit un dels meus llibres preferits, em trobava tot estirat sobre el llit sense saber què fer i vaig decidir saltar del llit i acostar-me a la nevera per preparar-me un entrepà.

La cuina era fosca. Les persianes eren mig baixades perquè hi tocava el sol. Just al moment que em disposava a pujar-les per veure-m'hi millor, vaig sentir una veu que em deia...

-No les puges, fill meu, ara que fa tanta calor és millor tenir-les baixades.

Era la tieta.

-Hola tieta. -li vaig dir.

-Què fas a les fosques?.

-Res. -em va contestar.

-Descansant una estona. La casa està tan silenciosa... Tots són fora. Només hi som tu i jo. Vine i seu al meu costat que em faràs una mica de companyia.

-D'acord. -digué jo, seient al seu costat mentre donava un bon mos al meu entrepà.

-No t'avorreixes aquí tota sola? -li vaig preguntar entre mos i mos.

La tieta em va prendre la mà i em va contestar:

-No fill meu. A la meua edat no ens podem avorrir, sempre tenim els records que ens acompanyen a tot hora.

-I els records com són, bons o dolents, tieta?

Vaig tornar a preguntar mastegant l'últim bocí d'entrepà.

-De tota mena -em digué- quasi sempre me'n recordo més dels bons, saps?
D'aquells que es queden gravats al cor.

Mentre em deia aquestes paraules la cara de la tieta havia canviat. Ara hi havia un somriure molt dolç.

La tieta era tia de la meva mare i des de sempre l'havia vist a casa, era com l'àvia que no teníem, ja que a la meva mare li faltà la seva des de molt petita i la tieta la va criar com una filla. Recordo que sempre hi era quan feia falta. Cuinava, cosia, feia de tot i tot ho sabia fer. Fins i tot ens posava cada nit al llit i ens contava contes fins que ens dormíem. Al matí ens despertava per anar a l'escola. Sempre era allí... ajudant en tot.

Però, ara la tieta, té molts anys i es passa els dies asseguda a la butaca del saló, des d'on no li passa res per alt i vol ser sempre al peu del canó. Bé, després d'aquest lapsus en què vaig anar rere els meus pensaments, vaig mirar la cara de la tieta i el mig somriure encara era allí. Va ser quan li vaig preguntar tot intrigat:

-I quins són aquests records, tieta?

-Ai, fill meu! En són tants que no sabia dir-te...

I continuà dient:

-Mira, me'n recordo molt de quan la guerra, de la por que vàrem passar. Una bomba ens va enfonsar el sostre de la casa on vivíem i tota la família

vam fer cap a "la caseta del Delta".

La tieta sempre aconseguia despertar la meva curiositat.

-Quant de temps vàreu passar allí?.

-Fins que s'acabà la guerra. Em contestà.

Al moment, tot intrigat vaig preguntar: "Tant de temps! Què fèieu? Com aconseguíeu el menjar? Allò tot són arrossars i aigua!"

Acostant-se cap a mi, em digué:

-Vàrem tenir sort, no vam patir gana com d'altres. Res de luxes, però gana no. A l'arrossar no hi ha només aigua, també hi havia peix, sí peix.

De vegades recordo la gelor de l'aigua en passar pel meu davantal. Era la manera d'enxampar tenques i anguiles per sopar. I amb una canya i un tros de cordill queien un grapat de granotes. Jo m'ho podia imaginar, mentre escoltava la tieta.

-Saps...? -em digué baixant la veu.

-Et contaré una cosa... Jo tenia setze anys quan tot això. Hi havia un alferes molt pinxo i ben plantat que venia molt per allí i xerràvem de tant en tant.

Em digué que era de La Rioja i d'ofici mestre d'escola, es deia Paulí. La tieta de cop va fer un silenci per continuar dient:

-Encara tinc la seva foto amb l'uniforme. Te l'ensenyaré. I dient això, la tieta

s' alçà de la seva butaca i, a poc a poc, coixejant i agarrada al seu bastó, se n'anà cap al seu dormitori.

Mare meva! Vaig pensar, la tieta va tenir un pretendent! No en sabíem res! Encara que tots deien que de jove la tieta era bonica i bufona, mai va voler acceptar cap pretendent, així que es va quedar, com sovint es diu, "per vestir sants".

-Mira'l. Deia la tieta pel passadís. –portava una petita foto a la mà, groguenca pels anys. Al veure-la li vaig dir:

-Sí, que n'era de ben plantat, sí!

-A mi sí que m' ho semblava. Continuà explicant la tieta.

-Encara que em va prometre que en acabar la guerra ens tornariem a veure, mai més vaig saber res d'ell. Diuen que al pas de l' Ebre en van matar molts i no se'ls trobà mai. Jo l'he esperat tota la vida, però ja han passat molts anys.

El somriure de la tieta havia desaparegut per deixar pas a la tristor i a uns ulls plorosos. Ara entenia perquè havia volgut ser fadrina per sempre.

-Va tieta. -li vaig dir.

-Deixa-ho anar ja ha passat molt temps d'això.

Ràpidament em contestà.

-Sí fill meu, tens raó, no cal pensar-hi més. –i eixugant-se les llàgrimes posà la foto dintre el llibre que tenia sobre la tauleta. Tot seguit la tieta em digué:

-Ara, conta'm tu alguna cosa!

-Doncs, no sé què contar-te, però tinc molts deures per quan torni a l' escola, i un d'ells és fer una narració del tema que jo vulgui i he pensat que explicaré la teva història i del Paulí. Que et sembla?

-Em sembla bé fill meu! Si et poden servir d'alguna cosa els meus records, em fa feliç.

I així va ser com una tarda avorrida la tieta em va fer còmplice d'aquest secret que us he relatat.

***La tieta*, de Manu Álvarez Franch, 2n. premi de primer cicle d'educació secundària. Institut Escola Daniel Mangrané (Jesús).**

La platja

-Busca-la! Pípol, busca-la! -li va dir Manel mentre tirava la pilota.

El gos la perseguia com si li anés la vida. La platja era buida, feia massa mala mar perquè hi hagués ningú. Les onades trencaven amb força contra els penya-segats. Una bandera vermella onejava rabiosa al costat de la cadira buida del socorrista. Sobre aquells petits còdols erosionats per la mar al llarg dels segles, només hi eren en Manel i el seu gos. Bé, una mica més enllà, un vell mariner desfeia, pacientment, l'embolic que el marejol havia fet amb la seva xarxa de pescar.

-Busca-la! Pípol, busca-la! -i el gos, encegat per la cacera, es va ficar de quatre grapes dins la xarxa del pescador.

-Fuig d'aquí, sac de puces! -va cridar emprenyat el pescador, en veure perillar la feina de tota la tarda.

En Manel va córrer cap a en Pípol, per rescatar-lo de la fúria d'aquell vell tan malcarat. Tots dos van girar cua i es van allunyar ràpidament. El gos saltava enjogassat, mentre en Manel, desafiant, gesticulava i feia burla del vell, que seguia renegant, estorat per la poca vergonya d'aquell xiquet.

Poc després, en Manel ja havia oblidat l'incident i continuava jugant amb el seu gos, que corria alegrement pel terra pedregós de la platja.

-Busca-la! Pípol, busca-la! -però, aquest cop, la pilota va caure al mar.

El gos, empès pel seu instint caçador, es va llençar a l'aigua i va nedar amb força cap a la pilota. Després de capturar-la amb la boca, va intentar tornar a la platja, on Manel l'esperava inquiet. Però les onades eren massa fortes i

l'arrossegaven mar endins. En Manel cridava amb els braços enlairats, saltava i s'estirava per veure el gos entre les onades que l'engolien. Desesperat, es va llençar al rescat i, abans de ser-ne conscient, va córrer la mateixa sort que el seu estimat gos. La força de la mar el xuclava cap al fons. Quan ja era a punt de donar-se per vençut, una mà arrugada i forta el va agafar i el va pujar a la barca. El vell mariner l'havia salvat.

De tornada a la platja, en Manel acariciava el seu gos Pípol, que no apartava els ulls d'aquell vell pescador, amb una mirada que semblava d'agraïment. Encara portava la pilota a la boca.

Des d'aquell dia, en Manel no va tornar a ser desconsiderat amb ningú. Sovint baixava a la platja i ajudava el mariner a desembolicar la xarxa, mentre escoltava les històries del mar que li explicava. En Pípol estava al seu costat, sempre atent, a punt per reaccionar quan Manel cridés:

—Busca-la! Pípol, busca-la!

Nineta dels meus ulls

Nineta dels meus ulls, em deia. Quantes vegades he sentit sortir aquestes paraules dels seus llavis plens d'amor? Recordo les tardes quan anàvem al parc a jugar, i em cridava per donar-me el berenar: galetes. Les millors galetes del món! Aquella olor, la que podia sentir a quilòmetres de distància. I, sobretot, el seu sabor... aquell sabor que només ella sabia crear, amb mil i un gustos. A l'estiu, quan els pares treballaven, em portaven a casa d'ella. Et rebia amb el millor somriure i la millor alegria. Fins les 11 no es pot sortir a jugar al carrer! Odiava aquesta frase... Però calma, perquè amb ella mai et podies avorrir. Llavors, treia un joc de cartes de quan ella era jove, no sé ni com es podien veure els números i les figures. Sempre feia trampes jo. Em sumava més punts dels que eren i em pensava que ella no ho notava. Però ara me'n adono de la meua innocència. I tant que se n'adonava! A més, sempre em feia dir a mi primer els punts, i ella era la última sempre. Ara hi penso, i segur que es restava punts a ella per a deixar-me guanyar a mi; tenia molt mal perdre. M'encantava anar amb ella a l'hort. M'ensenyava tots i cadascun dels fruits i verdures que cultivava. A més, sempre fèiem aventures per allí. Posàvem formigues sobre les fulles i aquestes a la sèquia. Llavors, ens imaginàvem que érem la formiga i havíem de superar els obstacles que se'ns creuaven pel camí, i s'inventava la història més rara i amb més imaginació que no hagués sentit mai, per tal de fer-me riure. Era la millor de totes... Però un dia, quan em va venir a buscar a l'escola, no em va cridar pel meu nom, em va dir Anna... Em vaig posar a riure, creia que era una de les seves bromes. Però no, no era així. Estava desconcertada, però al final, em va reconèixer i ens en vam anar a l'hort. Un altre dia, em va preparar el dinar enlloc del berenar i em deia que estàvem a un barri de Madrid, quan realment vivíem a Girona. No entenia res. Em vaig posar a plorar... Aquella no era la meua àvia. Què li passava? Li havia picat una mosca de les de l'hort? D'aquelles que no li queien bé, aquelles que es menjaven les tomates que

havia estat cuidant durant tot l'any, i que, quan estaven bones i amb el seu millor color, ens trobàvem totes picades. Sí, segur que havia sigut una mosca d'aquestes. Li tenien ràbia perquè feia les millors tomates del poble, i com aquell any havia decidit tirar-los no sé quin producte per matar-les, havien decidit venjar-se d'ella, pensava. Quina ràbia!

Però això, només va ser el principi... Van passar els mesos i ja no em reconeixia ni a mi ni a la majoria de gent. Deia que era una amiga seva de quan era petita, de quan ella vivia a Madrid. Em posava malalta el fet que no em reconegués, ni tan sols em deia nineta del meus ulls! Tenia por, por perquè no em tornés a reconèixer, por perquè ja no pogués jugar més amb ella, por de no tornar a passar aquells estius i aquelles tardes, por de no poder menjar les seves galetes mai més! I també sentia ràbia, ràbia de les mosques, les fastigoses mosques que havien picat a l'àvia... Van anar passant els dies, les setmanes, els mesos... i la situació empitjorava cada cop més. Però no només passava això, sinó que jo també anava creixent i començava a ser una nena amb més astúcia que ja no era tant petita com es pensaven. Una tarda, vaig sentir els meus pares parlant de la meua àvia i la seva situació i van dir una paraula molt estranya que no havia sentit mai: Alzheimer. Què era aquesta paraula tan estranya, tan diferent...? Em provocava fastic, només de pensar que aquella paraula tan lletja estava relacionada amb la meua àvia.

Ara, ja fa 6 anys de tot això que us he explicat, sis anys que no em reconeix, sis anys que no és l'àvia divertida i alegre que ha sigut casi tota la seva vida, sis anys que va perdre el seu meravellós i contagiós somriure... Sis anys que li van diagnosticar l'Alzheimer. Però ara que ja sé que no estava així a causa de les mosques de l'hort, que és per aquella paraula tan lletja que

resultava ser una malaltia. Però ara, ja és massa tard.

Em dic Míriam i tinc 12 anys. M'acaben de donar la notícia que ja m'esperava que em donarien durant aquest últim més. Ja no hi és. Ha marxat ben lluny... No he sabut com reaccionar. He agafat l'abric i me n'he anat corrents al parc. Quan he arribat, m'he assegut al banc. Al nostre estimat banc, on hem donava les seves galetes i m'explicava històries, i he començat a recordar tots i cadascun dels records que tinc amb ella. Cap ni un de dolent... Tot està igual que abans: els gronxadors, els bancs, els nens petits... menys una cosa. Ara estic sola, ella no hi és. La meva àvia... Ja no hi ha cap persona que em cridi, que em renyi o que em digui nineta dels meus ulls... Però és estrany, molt estrany. Tinc la sensació que ella encara és amb mi, que res del que ha passat durant els últims anys hagués succeït. Diuen que quan algú estimat se'n va et queda un buit al cor. No he entès mai que significava això, però sí, tenen tota la raó. Ara tinc un buit immens, que només ella em podria omplir d'amor i somriures. Que només ella, dient-me la frase que més ha dit en tota la seva vida, em podria curar: "Nineta dels meus ulls".

***Nineta dels meus ulls*, de Gemma Colomé Serrano, 1r. premi de segon cicle d'educació secundària. Institut Escola Daniel Mangrané (Jesús).**

El resultat d'un estiu avorridíssim

Era estiu i normalment això suposava diversió. Però per a mi era de tot menys divertit: la meva germana estava de viatge amb el nuvi, les meves amigues se n'havien anat a estiuemar al poble dels seus familiars perquè deien que necessitaven un canvi d'aires, els meus cosins havien trobat un treball pels tres mesos de vacances i no podien estar-se per mi, i la meva veïna estava a Califòrnia amb la família. L'avorriments em matava i la calor era més que insuportable. Era el primer cop a la meua vida que tenia ganes de tornar a l'institut, però necessitava que aquell estiu de mala mort s'acabés d'una vegada. Només em faltava veure les fotos que penjaven les meves amigues a les xarxes socials passant-s'ho bé, o les que penjava la meua germana prenent-se un gelat davant la Torre Eiffel. Repeteixo: era insofrible.

Un dia vaig decidir d'anar a donar una volta pel centre. Sí, sola. Vaig pensar que seria millor que quedar-me a casa. Preferia anar-hi caminant abans que amb el metro i en mitja hora ja era al lloc. La zona estava a petar de gent, ja que a aquelles altures de l'estiu la ciutat s'omplia de turistes. Jo em passejava per aquells carrers, entrava a botigues i en mirava els aparadors, però res em treia l'avorriments del tot. De cop, em vaig il·luminar. El que jo necessitava era moviment, és a dir, que em passés algun succés apassionant, fer alguna cosa nova.

Vaig dirigir-me a la biblioteca, un lloc on pocs cops hi havia estat. Jo era la típica adolescent a la qual els llibres l'avorrien i només li portaven maldecaps quan havia de llegir-se'n un a l'institut. Però aquell dia vaig decidir donar-li una oportunitat. Un cop vaig ser allí, vaig posar-me a buscar un llibre adient per a la meua edat que em pogués aportar alguna idea de com fer aquells dies d'estiu més divertits. En vaig agafar uns quants i vaig tornar a casa perquè ja era bastant tard.

Aquella nit vaig preferir acabar-me l'última temporada d'una sèrie a la qual m'havia enganxat aquelles vacances. Em vaig fer un fart de mirar sèries per matar el temps, però tenia l'esperança que la cosa podia canviar. El final em va sorprendre. No m'esperava que s'acabés de la forma en què ho va fer i gairebé res no va quedar com jo pensava. En part em vaig quedar satisfeta però per una altra part no. No sabia ben bé per què i em vaig adormir sense resoldre el dubte.

Al dia següent tampoc vaig poder començar a llegir. La meua mare es va encaparrar que havia de començar els deures i aprofitar més els dies. A la tarda els pares van voler anar al cine i els vaig acompanyar. Vam mirar una pel·lícula de comèdia que estava força bé però la història no em va acabar de captivar. A sobre, van voler anar a sopar a un restaurant japonès, per variar, deien. Sincerament, ho vaig trobar fastigós. En arribar a casa només volia posar-me al llit i dormir, no havia sigut un dia gaire agradable que diguéssim.

Era estrany, el dia que més necessitava dormir i el que menys aconseguia agafar el son. Tenia tantes coses en ment que no aconseguia desconnectar. Reflexionava de com serien de diferents totes les històries si estiguessin fetes com a mi m'agradava. Potser per això no estava del tot contenta amb la sèrie, perquè no era com jo volia. Per acabar de comprovar-ho vaig posar-me a llegir un dels llibres de la biblioteca. Era tard però no molestava a ningú. El temps passava i jo no em desenganxava del llibre. Vaig aconseguir acabar-lo impressionant-me a mi mateixa. Totes les meves deduccions eren certes. El final d'aquella història era interessant, però em va semblar que ja estava massa vist. Jo ho hagués escrit diferent, vaja.

Me'n vaig anar a dormir una mica trasbalsada però en aquell moment només necessitava descansar.

Aquella nit vaig somniar i em vaig llevar inquieta. No sabia ben bé de què tractava el somni però era bastant estrany. M'agradava descobrir sobre el que somniava però com que en recordava poques coses vaig acabar inventant-ho. Allò va ser la clau! Em va agradar tant com m'havia quedat, que vaig córrer a escriure-ho per no oblidar-me'n mai. Durant una setmana sencera vaig estar-me dia rere dia relatant aquella història de la forma més professional possible. I sense faltes! El resultat va ser esplèndid. Me'n vaig anar tant per les rames que m'ocupava una extensió d'uns 198 folis. Tot un llibre, vaja!

El primer que vaig fer va ser ensenyar-ho als pares a veure què n'opinaven. La mare, com de costum, va fer-me saber que tenia una filla meravellosa, súper talentosa... No en vaig fer gaire cas. En canvi, el pare, va ser més realista. "Està força bé, la veritat. Ho hauries de presentar a algun concurs de joves escriptors, que mai se sap!", va dir.

Vaig haver de pensar-m'ho dos cops, ja que jo sempre m'havia negat a participar en aquests tipus de concursos. La família em va treure de dubtes i em va impulsar a fer-ho, i en dos dies ja havia enviat una còpia de la novel·la a un concurs que feia una editorial.

Per acabar bé aquesta anècdota confirmaré que vaig guanyar el concurs. A finals d'estiu una trucada de l'editorial em donava la notícia que el meu treball era excel·lent i innovador, que estarien encantats de publicar-me el llibre. Vaig donar el vistiplau per tirar endavant i vora Nadal ja estava a la ven-

El resultat d'un estiu avorridíssim, d'Irene Duran Vives

da a totes les llibreries del país. Se'n van vendre una pila d'exemplars, fins i tot es va haver de fer més d'una edició perquè les escoles el feien llegir als alumnes i se'n venien moltíssims. En no-res m'havia convertit en escriptora i em vaig adonar que m'encantava aquella feina. Potser sí que la lectura continuava sense ser el meu punt fort, però és que a mi m'agradava inventar-me les meves pròpies històries en lloc de llegir les dels altres.

Allò em va demostrar que era jo mateixa l'única que podia combatre l'avorriment buscant allò que m'entretingués i gaudís fent, que no s'ha de parar fins aconseguir els propòsits d'un mateix.

El resultat d'un estiu avorridíssim, d'Irene Duran Vives, 2n. premi de segon cicle d'educació secundària. Institut Julio Antonio (Móra d'Ebre).

Accepta't, supera't

Després de tants anys lluitant per a dedicar-me a l'espectacle, quasi havia perdut les esperances. Res havia sortit com jo esperava. Les meues expectatives de futur havien fallat i la meua vida estava desorganitzada. Quan parlava amb la gent de confiança sobre la meua situació em deien que em tranquil·litzés, que encara tenia moltes possibilitats fent altres coses, però seguia desanimada.

El cas és que la meua vida es va ensorrar en el moment en que no vaig poder entrar en una escola de ball molt important de Nova York. Havia estat des de petita entrenant per a millorar cada dia i arribar a ser una ballarina espectacular, però, després d'haver sofert moltes lesions, el meu cos ja no responia com jo volia. Com que sempre he sigut molt autoexigent, quan em van denegar l'entrada vaig abandonar. Hauria pogut continuar a Barcelona o continuar ballant per Europa... Però aquest no era el meu objectiu, i no acceptava segones opcions. Em vaig capficar massa i vaig estar un any sense saber què fer amb la meua vida. Vaig començar a treballar a la botiga d'antiguitats del meu pare, cosa que em permetia guanyar un petit sou mentre pensava en el futur. Sabia que estudiar a la universitat seria difícil, la mare no podia treballar perquè estava greument malalta i el pare guanyava poc amb el petit negoci. No vaig descartar la idea, però sabia que si m'arris-cava m'hauria d'esforçar molt per tenir èxit i per poder pagar-ho jo sola.

Quan va arribar la primavera, la mare va empitjorar. Vaig haver de passar molts dies a l'hospital cuidant-la, igual com el pare. Això va fer que em plante-gés encara més seriosament el meu futur. Cada cop havíem de tancar més sovint la botiga perquè la mare necessitava la nostra companyia, per això pocs diners arribaven a casa durant aquella temporada. La mare em va fer reflexionar molt sobre el camí que havia de seguir. Ella havia tingut una

experiència similar a la meua. Sempre havia volgut treballar de professora, però les seves notes mai li van permetre i va acabar treballant tota la vida a la fàbrica del seu pare. Em va dir que aquell havia sigut un dels pitjors errors que havia comès, que si pogués tornar enrere lluitaria per poder aconseguir el seu somni. Però no ho va fer. Em va demanar que jo no m'equivoqués amb el que volia fer, perquè, si prenia una mala decisió mai estaria a gust amb la meua feina...

Després d'aquells consells em vaig preguntar a mi mateixa què era el que m'agradava, què era el que no me cansaria mai de fer. Tenia la resposta clara, el que tota la vida m'havia apassionat era el ball. Però alhora, després de tot, tenia molts dubtes. Cada vegada que em veia dubtosa la mare m'animava a intentar ballar de nou. Jo sempre li deia que no, que aquesta possibilitat ja l'havia descartat i que l'espectacle ja no m'interessava. Però tant ella com jo sabíem que el que estava dient no era cert. Quan tenia temps lliure i la mare no em vigilava, investigava quines sortides trobaria si em dedicués a la dansa. Llavors va ser quan vaig descobrir un grup de nois i noies joves que es dedicaven a fer gires per Europa. Es feien conèixer amb el nom de Lost Souls, que significa ànimes perdudes. Em vaig sentir identificada i vaig buscar més informació. No eren tots ballarins, també hi havia músics i actors. Just aquella setmana tenien programat un espectacle a una cafeteria de Barcelona i vaig pensar que potser estaria bé poder-los conèixer.

Malauradament, el dia de l'espectacle les coses no van sortir com jo esperava. La salut de la mare es va complicar molt el dia anterior i els metges ens havien advertit que ja no podien fer res per a recuperar-la. Vaig passar el dia al seu costat. Quasi no podia parlar, i moure's suposava un gran esforç per a ella. Li vaig comunicar que no aniria a l'actuació si ella estava en aquelles circumstàncies, però llavors va ser quan em va dir que no podia fer-ho, que

els meus somnis estaven en joc. En aquell moment m'importava molt més la salut de la mare que el que pogués passar amb el meu futur, però ella em va demanar que continués endavant, que ho fes per ella. Al principi em va costar molt decidir-me, sabia que si anava a l'actuació la mare es sentiria orgullosa de mi, però no la podia abandonar, aquell dia no.

Aquella mateixa tarda, la mare va morir. Va ser de sobte, sense previ avís, ningú pensava que la seva mort seria tan immediata. Però així va ser, va marxar sense que ningú ho pogués evitar.

En lloc d'ensorrar-me, com sempre havia fet quan les coses no anaven bé, vaig decidir ser forta. Vaig decidir ser el que la mare esperava de mi, volia que des d'allà on fos es sentís orgullosa de la seua filla. Per tant, vaig assistir a l'actuació i vaig fer el que havia de fer: donar-me una oportunitat. Vaig parlar amb els membres del grup i just em van dir que una ballarina de ballet clàssic els aniria molt bé, ja que cap d'ells estava especialitzat en aquest tipus de ball. No em van preguntar pel meu passat. No els interessava saber si havia entrat en una acadèmia de Nova York o no. Només em van preguntar si estava disposada a dedicar-me plenament a l'espectacle, i la meua resposta va ser afirmativa.

Aquella decisió va canviar la meua vida i la meua manera d'entendre les coses. Tot i que el canvi va ser positiu, no va ser gens fàcil agafar confiança amb els nous companys, dur la vida que ells ja estaven acostumats de viure i, sobretot, abandonar la meua terra i els meus familiars per a descobrir terres desconegudes. Vaig visitar la major part d'Europa, la qual cosa em va enriquir culturalment. Allà on anàvem sempre hi havia gent disposada a valorar el nostre treball, però hi havia poca gent disposada a pagar per a veure un espectacle. Això feia que guanyar-se la vida així fos molt complicat. El baix pressupost ens obligava a viatjar en caravana, on també vivíem

i transportàvem tot el material i el vestuari. Les actuacions gairebé sempre ens sortien molt bé, la veritat és que junts érem molt bons.

Vaig estar treballant amb ells durant quasi set anys. Però, tot i que anava bé durant tot aquest temps, necessitava un canvi a la meua vida, necessitava recuperar una vida estable. Vaig tornar a Barcelona per a reunir-me amb la meua família. Una noia francesa anomenada Caterina em va acompanyar i, juntes, vam obrir una acadèmia de teatre i dansa per a principiants.

Ara ja fa molts anys que hi treballo. A poc a poc l'acadèmia ha anat avançant i hem aconseguit bastant èxit. Molts nens han sortit de la nostra acadèmia preparats per a poder dedicar-se professionalment al que els agrada, i això em dóna una sensació de satisfacció pel meu treball.

Després de tot el recorregut que he fet per arribar on estic, quan em pregunto a mi mateixa el motiu pel qual ho he fet, me n'adono que no ho vaig fer només per la mare. Tot i que quan vaig decidir complir el meu repte volia fer-ho per ella, al final sé que tot el que he fet també ha sigut per a demostrar-me a mi mateixa que puc aconseguir el que em proposo. He superat els límits que jo mateixa m'havia marcat, i he aconseguit, amb esforç i dedicació, el que realment havia volgut des del principi. Em sento orgullosa de mi mateixa i crec que això és el més important. La mare va tenir un paper important en la meua decisió, però en realitat sóc jo mateixa qui ha dirigit la meua vida. He après que si una persona vol tindre èxit i superar els seus problemes, ha de ser ella mateixa qui ha de lluitar per aconseguir-ho. Que s'ha de ser valent, confiar en un mateix i no deixar que els impediments influeixin en el teu esforç.

***Accepta't, supera't*, de Maria Sebastià Benet, 3r premi de segon cycle d'educació secundària. Institut La Sénia.**

L'últim cafè amb l'Adelina

Com cada tarda durant els últims dos anys vaig emprendre el camí cap a casa d'aquella dona. Amb la jaqueta a mig cordar i un paraigües qualsevol m'endinsava pels carrers d'un poble mullat, marcat per una nit de tempesta i per les primeres fulles de tardor arrossegades als racons. El cel, encara grisenc, restava acompanyat d'una lleu boira travessada pels primers rajos tímids, lleus, delicats, càlids que buscaven els bassals i sorprenien als nens juganers amb l'inici d'un arc de sant Martí. Sense pressa però amb constància, vaig enfil·lar l'últim carreró abans d'arribar al meu destí i vaig entrar en una botigueta on vaig comprar un parell de dolços.

Vaig fer sonar el timbre i de seguida em va obrir. L'Adelina era una dona de cabells llargs, coberts d'un vel blanquinós que encara deixava entreveure les restes d'una cabellera castanya. Va somriure, com de costum. El seu era un somriure tan sincer, tan bonic, tan brillant. Era difícil no veure que de jove havia estat una noia bonica, de fet els seus ulls verds com maragdes encara en conservaven una part. Després de fer-me passar, va treure la sucrera i dos tasses plenes fins a dalt de cafè amb llet. L'olor forta que desprenien m'empenyia a agafar la meva tassa i beure, però no podia trencar el ritual. La senyora va seure a la butaca de la dreta i jo a la de l'esquerra, com sempre i, després que ella s'hagués posat les seves tres cullerades de sucre, va arribar el meu torn. Vaig treure els dolços de la motxilla i els vaig deixar a sobre de la tauleta de cafè perquè en pogués agafar i en aquell instant es va aclarir la gola. Tenint en compte que encara no ens havíem dirigit la paraula des que havia arribat, vaig saber que estava a punt de començar. Vaig agafar el cafè amb les dos mans per a mantenir-les calentes.

—Aquest és l'últim cafè Beatriu, així que passa-ho bé —jo, que no entenia

res, vaig deixar que s'expliqués—. Sembla que les coses bones hagin de durar per sempre, però no és així joveneta. Ai els joves! Penseu que tot és etern i mira tu quina casualitat que no hi ha res que duri tant, ni la infinitat mateixa durarà per sempre. Mira a quina hora t'ho dic!

Va tornar a agafar la tassa i va xarrupar una mica del líquid marronós de dintre. Sense deixar que jo digués res va reprendre el diàleg.

—És fantàstic com passem per aquesta terra per a desaparèixer sense més... Ens creiem deus de l'Olimp, i qui som? —va somriure lleument— Ningú.

—Però senyora Adelina...

—Ep, vols escoltar la història d'avui o no? Ja m'he cansat de parlar d'aquestes bestieses, vinga que sé que avui t'agradarà.

En aquell precís moment vaig entendre que no la faria canviar d'idea. Era una dona massa tossuda en alguns temes i la vaig deixar fer, vaig escoltar les seves paraules. Em va fer riure, em va mantenir alerta en tot moment, em va fer emocionar i riure un altre cop i és que no podia esperar menys d'ella. Era una caixa de sorpreses sense fons, sense límits.

Vaig sortir amb la idea que aquella dona m'havia donat a entendre que la seva mort s'apropava i amb l'esgarrifosa sensació de creure que perdria a algú molt important. Un pensament fred, punxegut, aspre, fosc, apagat, portador de calfreds i de por, molta por.

Recorria de tornada a casa un altre cop els carrers, ja secs, a pas ràpid. Sense mirament vaig travessar la ciutat fins a casa i amb el nas fred i les mans

vermelles per no haver-me posat la jaqueta. Vaig llençar el paraigües a l'entrada de casa i després de sopar em vaig ficar al llit inquieta, pertorbada per les paraules de l'Adelina, que entremaliada m'havia contat una de les seves històries de sempre com si res. El dia següent no va ser pas millor, caminant de pressa aquí i allà sense fer cas a res ni ningú, deixant passar les hores amb impaciència vaig tornar a casa d'aquella senyora.

Vaig collir el paraigües de l'entrada i em vaig posar la jaqueta de qualsevol manera i, després d'agafar les claus, vaig pujar a la bicicleta. Tenia massa pressa per a anar a peu. O no. No ho sé. Sense saber per què, vaig pedalejar amb totes les meves forces fins a la botiga de dolços. Vaig baixar de la bicicleta gairebé en marxa i després de comprar qualsevol cosa vaig córrer fins la porta de casa l'Adelina. Amb la respiració agitada i la bossa de dolços em vaig veure plantada davant del portal, on hi vaig trobar enganxada una nota. Del pom penjava el que semblava una nota escrita a mà. Espanxada, sense saber què pensar, vaig agafar-la gairebé estripant-la; sens dubte era una nota seva.

"Beatriu, si us plau, abans d'entrar a casa vés a la botiga del final del carrer i compra'm un pot d'aquell cafè tan bo que vas portar l'última vegada. Ja et vaig dir que era l'últim cafè, espero que en trobis, si no, beurem xocolata. He anat a veure la meva filla a l'hospital, per això pot ser que tardi una mica, SÓC IAIAI! T'he deixat una clau a sota de la catifa. Entra a casa si encara no hi sóc.

Per cert, l'altre dia et vaig veure una mica alterada en sortir de casa. Quan torni en parlem si vols. D'acord?

Besets, Adelina

Vaig tancar els ulls, no m'ho podia creure.

Em va caure la bossa de la mà i rient com una beneïta em vaig quedar allí, davant de la porta de la que creia morta amb una nota a la mà on se'm demanava que comprés cafè a la botiga del final del carrer.

—Imbècil! Només se li havia acabat el cafè. —vaig dir finalment negant amb el cap.

Vaig tornar a la botiga a comprar-lo i em vaig adonar de com la caixera sentia curiositat per saber la necessitat de fer tants de viatges per a comprar dues coses. Li vaig dir que es quedés el canvi i vaig sortir d'allí gairebé somrient, sentint-me una ximpleta. Vaig recollir la bicicleta que havia quedat mal posada sobre una farola i la vaig lligar amb un cadenat.

Havent entrat a casa l'Adelina, vaig preparar el cafè, vaig encendre espelmes aromàtiques de maduixa, les seves preferides, i finalment em vaig prendre la llibertat de collir-li unes flors que encara li quedaven al jardí i les vaig posar en un gerro.

Quan va arribar li vaig besar les galtes i, ajudant-la a treure's l'abric, la vaig fer entrar al menjador. Després que segués i tanqués els ulls per a gaudir del perfum de maduixa de les candeles, vaig seure jo.

—Però Beatriu i això...

—Shht, no li respondré res, com vostè diu és millor no parlar de bestieses. Vinga, comenci si us plau que avui ja comencem tard. —vaig mirar el rellotge de la paret mostrant-me una mica impacient i emocionada pel que m'hagués

d'explicar.

—Bé, bé. Doncs, avui t'explicaré...

Va començar a parlar, bevent alguns glops de cafè de tant en tant. Ara ella, ara jo. Fent mossegades als bombons que havia portat aquella tarda tot i haver-los agafat sense mirar i que van resultar encantar-li. Vaig gaudir de cada paraula que pronunciava com si fos l'última que m'anés a dir. No vaig poder evitar pensar en com de beneita havia sigut jo sense que ella ho sabés. Però quan penso en la nota de la porta recordo que mai se sap quan serà l'últim cafè amb l'Adelina.

***L'últim cafè amb l'Adelina*, d'Andrea Fernández Corella, 1r premi de batxillerat.
Institut de Tecnificació (Amposta).**

Petits grans regals

Els meus ulls ja cansats i envellits observaven la decoració nadalenca que havien posat per tots els prestatges, les parets, i sobretot, en el mostrador. “S’ha de veure com viuen aquestes festes els establiments de tota la vida petits i familiars”, pensava per a mi mateixa, tot i que després de tants anys anant a comprar el dinar de Nadal allí, aquell any m’envaïa un sentiment diferent.

—I tant! Enguany hem canviat els llums, les garlandes i les figures. Les altres tenien massa anys i ja era hora de renovar-nos una mica. També ha ajudat el punt de vista d’un jove molt atractiu que ha vingut a passar les festes aquí de molt mala gana amb els seus pares —em va contestar una veu familiar al darrere del mostrador. En aquell moment, vaig assabentar-me que havia estat pensant en veu alta, però no m’avergonyia, passada una certa edat, a totes les persones se’ns permet repapiejjar lliurement sense que ningú ens miri malament. Vaig intentar aparentar naturalitat i analitzar el contingut de les paraules de la meva vella amiga per no tornar a fer alguna de les meves i li vaig respondre:

—I quanta traça té aquest jovenet, qui ho havia de dir, eh? Pareix ahir quan encara sortiren al carrer ell i la nostra Laura amb tres anyets per amagar-se de les seves àvies que els volien fer córrer l’espardenya.

—I digui’m, Maria, què necessita per a aquest any? Què té pensat de fer-los per a dinar a aquella colla?

—De fet, la meva filla em va trucar ahir. Es veu que se li han passat uns treballs que havia d’haver entregat i... no els convé fer sis hores de viatge i perdre temps. Prefereixo que guadeixi del dia amb tranquil·litat que no haver d’estar pendants de què és el que encara li queda per fer aquí a casa.

—Però l’any passat tampoc van venir, no? Hi havia unes circumstàncies similars si no recordo malament.

La veritat és que una vegada els teus petits ja s'han fet grans, la seva vida és molt paral·lela a la teva. A mesura que vas complint anys, les persones del teu entorn van desapareixent; els amics arriben al final de la seva vida, i els familiars tenen la seva pròpia. Per tant, els trossos d'ossos com jo era, ens convertim en "els pensionistes", aquells que van cobrant fins que els arriba l'hora. La veritat és que jo en aquelles circumstàncies em sentia molt agraïda; havia tingut una filla molt estudiant, que havia complert tots els seus objectius i havia pogut cuidar feliçment de la meva única néta fins que van marxar fora del país perquè havia trobat feina. Era una àvia feliç i sentia que havia fet el meu paper en la societat. Però malgrat això, he de reconèixer i ho negaré en qualsevol altre moment, que m'envaïa una gran tristor quan pensava que feia tres anys que no veia la persona que havia portat al món. Heu de saber que sempre he sigut una persona lluitadora i per això, tenia el meu propi pla: de la meva petita pensió, cada mes anava estalviant una petita quantitat que, segons els meus càlculs, em permetria poder viatjar per a veure'ls —després de perdre la temor als avions— per poder estar amb ells sense haver de molestar-los. De moment, em conformava a posar el marc amb la foto dels tres damunt del capçal del llit: així els recordava cada cop que anava a dormir.

—Maria, ets aquí? T'has quedat molt callada de sobte —em va fer despertar dels meus pensaments la dependenta de la tenda.

Vaig pagar el significatiu preu que té comprar embotit car, tot i ser únicament un tros de cada i vaig sortir en direcció a casa meva endinsant-me en la fosca i glaçada nit de desembre.

Com es pot imaginar, les dimensions de les passes d'una velleta com jo no eren gaire grans, i com que feia aquell fred tan humit que hi fa al poble, porta-

va un nombre important de capes de roba per protegir el meu fràgil cos de la fredor. Mentre creuava per un pont, vaig divisar que alguna cosa es movia allà baix al costat de la poca aigua que circulava pel canal. Tot i que el barret, la bufanda que portava fins justament sota dels ulls i la meva ment ja distorsionada, em van fer dubtar de la credibilitat del que havia vist, vaig decidir no passar de llarg i parar atenció. Efectivament, hi havia un petit gosset d'uns dos mesos d'edat que tremolava damunt d'un tros de cartró humit i mig desfet. He de reconèixer que aquella situació em fa afectar molt directament. Aquell animaló em sonava d'haver-lo vist abans i necessitava ajuda urgentment o moriria congelat. No ho vaig pensar dues vegades, tot i que va suposar un gran esforç per a mi poder accedir fins on es trobava. Quan per fi vaig arribar-hi, em vaig treure la bufanda de llana del coll i amb poca traça vaig embolicar aquell cadell. En arribar a casa meua, vaig poder analitzar molt millor la situació del quisso: patia segurament hipotèrmia, feia dies que no menjava res i havia estat sobrevivint gràcies a l'aigua que bevia del canal, possiblement per això no es movia d'allí. Això, o també podria haver ajudat el fet que tenia una pota immòbil per culpa d'un accident de trànsit, almenys és el que em va diagnosticar el bonadós veterinari que va estar disposat a treballar el dia 23 de desembre a la nit, a fi de fer-li un favor a una vella amiga.

Vaig seguir les seves instruccions i li vaig donar menjar en petites racions, el vaig netejar amb aigua tèbia i el vaig posar entre els meus braços tapat amb una flassada, tenint cura que no se li infectés l'embenat que portava a la poteta que havia de ser operada posteriorment. He de dir que aquella nit quasi no vaig aclucar l'ull, però aquell petit gosset m'havia tornat a donar la il·lusió pel Nadal i per ajudar els altres. Em va fer companyia i em va retornar l'alegria que potser havia perdut en els últims dies. No sé si era la seva

careta, el seu posat o els seus ulls, però es notava que se sentia eternament agraït i satisfet. Així que l'endemà, després d'haver descansat, pareixia un altre gos, estava tan radiant, enèrgic i juganer que se'm va passar la noció del temps i quan vaig adornar-me ja estava fent tard a l'obra de carrer que feien cada any i que m'agradava tant contemplar. Vaig portar el petit animalet amb mi embolicat amb una altra manta –no volia arriscar-me que li passés alguna cosa mentre jo no hi era– i com tots els anys, els joves que la representaven, omplien d'alegria els cors de les persones que s'hi acostaven. Després de la representació, van marxar tots a casa seva per celebrar la nit de Nadal. Des de feia uns anys que m'entristia el moment de marxar a casa. Sabia que allò significava deixar de respirar l'ambient nadalenc, perquè no podia estar amb els meus.

En arribar-hi, vaig fer-me un sopar d'aquests que són tan ràpids que ben bé podríem dir que no vaig embrutar ni un plat i vaig mirar una d'aquestes pel·lícules que posen a la televisió per aquestes dates, asseguda còmodament al sofà. No us penseu que hi estava malament. M'estava al costat de la llar de foc i de l'arbre de Nadal, que sempre pensaré que és el més bonic de tots, amb una tassa de xocolata calenta i aquesta vegada amb el meu petit amic dormint a les meves cames. "S'ha de veure com un individu tan petit et pot omplir el cor tan intensament, tan de bo fos aquí la meva néta Laura per veure't, segur que s'enamoraria de tu" -vaig pensar inconscientment en veu alta.

I allí, asseguda i tapada amb la meva manta folrada, i amb les llums de l'arbre reflectint-se a la meva cara, se'm van anar tancant els ulls.

El primer raig de llum que entrava per la finestra que es trobava oberta em va

despertar. Vaig buscar-lo però no hi era, cosa que m'estranyava perquè sabia perfectament que ell no podia caminar. De sobte, ho vaig veure. Tot i tenir la vista cansada i no portar les ulleres de vista, vaig poder divisar un petit regal roig adornat amb un llaç que es trobava davall de l'arbre. Vaig estirar-me per poder-lo agafar, però no hi arribava, així que vaig haver d'aixecar-me. Se'm van passar un milió de coses al cap, però després d'analitzar diverses opcions, vaig arribar a la conclusió que algú m'estava gastant una broma. Vaig agafar el regalet i vaig començar a obrir-lo, però en el mateix moment que l'obria va sonar el timbre de casa. Vaig obrir la porta sense adonar-me que encara anava amb camisa de dormir i que no m'havia pentinat.

—Hola àvia!

—Què hi feu aquí? —vaig replicar molt sorpresa i avergonyida de les condicions amb què havia rebut la meva família.

—Mare, ha sigut sorprenent. Ahir a la nit em va trucar el meu cap i em va dir que s'havia equivocat i que els informes els podia entregar molt més tard de la data acordada. Així que vam agafar totes les coses que teníem a mà i hem fet camí per poder arribar d'hora a casa on sé que hi hem de ser. Portem el dinar i dos discs plens de nadales que sabem que t'agraden molt, sobretot per l'ambient que donen en un dia com avui. Sense comptar la infinitat d'històries que encara no t'hem explicat.

Els meus ulls tenien una expressió entre sorpresa, d'emoció i d'alegria, però el sentiment que vaig experimentar, tot i no poder descriure's, és un sentiment que tothom en aquest món hauria d'experimentar per sentir-se realment viu. No podia creure que fossin aquí. L'únic que vaig saber dir és un "gràcies" amb un fil de veu i em van començar a caure petites gotes d'emo-

ció per les meves galtes. Vaig abraçar-los i vaig donar gràcies per haver-me fet l'àvia més orgullosa que hi havia. Els vaig invitar a passar i un cop vaig superar el xoc que havia sofert, vaig anar a obrir la boca quan la meva néta va venir directa a mi, va tornar a abraçar-me i em va dir:

—De tots els regals que vaig rebre ahir, el teu ha sigut el que més em va agradar. No sé on has hagut trobar-lo ni com me'l vas fer arribar sota el meu arbre de Nadal, però t'estic molt agraïda. Aquesta vegada intentaré que no em caigui al canal com quan era petita. Recordes la meva plorera? Mai en vam trobar cap altre d'igual. I aquell era el meu peluix preferit des que vaig néixer.

No sabia de què m'estava parlant, així que la meva cara va deure fer una ganyota d'estranyesa, per tant va continuar:

—Però la veritat és que no calia que també li posessis la bena a la pota com tenia el meu de les vegades que l'havies cosit. Has cuidat fins a l'últim detall, eh àvia —va fer un somriure d'orella a orella i llavors, i només llavors, em va venir el record i ho vaig veure, més ben dit, el vaig veure: el meu petit animaló perdut. Ja l'havia trobat, estava allí, sobre el sofà, però completament de peluix. Era el de la meva néta quan era petita al costat del petit regal que encara no havia desembolicat perquè en realitat, ja ho havia fet en obrir la porta.

***Petits grans regals*, d'Ashley Rillo, 2n. premi de batxillerat. Institut de Tecnificació (Amposta).**

Les meves quatre parets

-On sóc? -pregunto confosa.

La meva veu sona per tota l'habitació i retorna distorsionada a mi. Les quatre úniques parets que hi ha són blanques, cadascuna d'elles té fotografies en blanc i negre. M'apropo a la primera paret que tinc davant de mi i em quedo de pedra. Hi ha fotos meves de quan era petita. Em fixo en una d'especial, a la imatge surt la meva mare donant-li el pit a la meva germana acabada de nàixer, i jo, que devia tenir uns 5 anys. L'acaricio amb nostàlgia, recordant aquells temps quan era petita i la meva única preocupació era pintar per dintre de les línies. Quan la toco, es mou.

-Mami, em llegeixes un conte? -li demano amb cara de súplica. Ella em mira i nega amb el cap.

-No puc amor, avui hauràs de gitar-te tu soleta...

-*Val*, mama. -li faig un petó a ella i a l'Àlex i me'n vaig cap a l'habitació. A mig passadís, em giro i dic bona nit. Veig a la meva mare plorant, trista en veure que la seva filla s'està fent gran més ràpid del què ella es podia pensar.

En veure això, els meus ulls s'inunden de llàgrimes i recordo quant l'estimo. Miro una foto on surt el meu pare ajudant-me a anar amb bicicleta, una on sortim la meva germana i jo de petites quan vaig fer la primera comunió, una altra quan anem amb la barqueta per la nostra badia... Després veig una imatge on estem els meus avis i jo a casa d'uns veïns jugant a cartes una nit d'estiu. Recordo que aquell any vaig estar tot l'estiu amb ells: anàvem a passejar, a la platja... Ara sí que ja no puc aguantar les ganes de plorar. La meva àvia ja no és amb nosaltres, va morir fa uns mesos. La tro-

bem tant a faltar... Els dinars familiars sense ella no són el mateix; fins i tot trobo a faltar que els diumenges a les nou del matí no ens truqui per saber a quina hora hi anirem a dinar. Encara és la primera persona en qui penso quan necessito ajuda o quan alguna cosa bona em passa. M'eixugo les llàgrimes i recordo que és a un lloc millor i que ens cuida a tots des d'allí, ara és el nostre àngel, realment sempre ho ha estat.

Agafa aire i decideixo canviar de paret per veure quina és la sorpresa que m'espera. Em trobo imatges meves amb les amigues. En toco una on sortim algunes a un viatge que vam fer a 2n d'ESO amb l'Institut a Anglaterra. Aquell dia vam visitar Londres i la foto captava el moment que vam parar perquè la Maria volia comprar-se alguna cosa per berenar, just abans de tornar a casa de les famílies d'acollida. Estàvem esgotades i plovia moltíssim.

-Aguanta'm el paraigües *perfa*, ara surto -diu ella i entra ràpidament a una botiga. L'Aida somriu i comença a cantar i a cridar al mig del carrer. S'agafa a un fanal i dóna unes quantes voltes.

-I'm singing in the rain! Xananananana!

La gent que passava pel nostre costat es quedava flipant... Però el que ni nosaltres ni ella ens esperàvem era una ràfega de vent. De cop i volta, el paraigües estava tot de l'inrevés i trencat i ella estava mullada de dalt a baix.

-Aida! Però què fas? Era nou d'avui! -crida la Maria darrere nostre amb cara de pocs amics i els braços creuats.

Al veure tot l'espectacle que s'estava muntant, no vam poder aguantar-nos el riure i finalment la Maria i l'Aida també es van unir a nosaltres.

Continuo mirant la mateixa paret amb curiositat. Fotos de quan vam pujar a la Foradada, una on som a una festa d'aniversari banyant-nos de nit a la platja, una de festes del poble... Ara mateix m'agradaria que fossin aquí amb mi per veure tot això, de ben segur que riuríem juntes una bona estona.

Amb l'energia carregada de nou, decideixo anar a la tercera paret. Em quedo parada. En aquesta hi ha fotografies sota la temàtica de l'amor. La primera és de dos nens petits, asseguts a una escala fent petar la xarrada com si fossin grans. La nena sóc jo, però encara no reconec qui és ell. Poso el dit sobre la foto i aquesta es posa en moviment. De seguida recordo qui és.

-Quan serem grans, et casaràs amb mi? -em pregunta.

-És clar que sí! -li responc amb un enorme somriure. Llavors, em fa un petit petó i es posa vermell. L'abraço perquè sé que s'ha posat nerviós i continuo parlant sobre el nostre futur junts.

Un somriure se'm dibuixa a la cara. Ell és amic meu des que som petits i sempre hem tingut molta confiança. Miro les altres fotos, me n'adono que aquesta paret no és com les altres, ja que aquí estan totes ordenades. Una foto amb el noi que m'agradava a l'escola i una altra d'un noi que vaig conèixer a un viatge que vaig fer amb la meva família a Pals.

L'última és del noi del qual estic enamorada. Llavis carnosos sempre somrients, nas recte i pòmuls marcats i uns ulls verds i grossos que quan em miren em fan tornar boja. Tot en ell m'agrada. Diuen que l'amor és cec i

potser és per això que no li trobo cap defecte. El pitjor de tot és que ell no em mira de la forma que jo ho faig, simplement sóc una més de les seves conquestes. I sé que si ell em tornés a *buscar* cauria als seus braços abatuda, i com no fer-ho?!

Sempre havia pensat que quan arribaria a aquest punt, quan una persona m'agradés tant com ho fa ell, seria mutu, però això no és un conte de princeses on tothom queda satisfet. Aquí les coses no se'ns regalen i si volem alguna cosa hem de lluitar per aconseguir-la. Però ja no em queden ganes per fer-ho. En aquesta vida hem de fer-nos valdre i ja és hora que jo m'ho apliqui. És hora que la meva felicitat depengui de mi, únicament de mi, i no d'una altra persona. Aixeco al cap i miro per última vegada la seva fotografia, dient-me a mi mateixa que si no em sap valorar no és precisament culpa meva.

Finalment, decideixo mirar la quarta i última paret. Em sorprenc, no hi ha fotografies, només una porta. M'apropo amb recel i l'obro. Segueixo la llum que hi ha a l'altra banda. Quan estic arribant em tapo les orelles a causa d'un soroll molt molest que em perfora el cap i tanco els ulls fortament.

En obrir-los em trobo al meu llit, amb la meva germana fent-me petons per tota la cara. És la seva manera habitual de desitjar-me un bon dia.

***Les meves quatre parets*, d'Íngrid Comí Ferré, 3r. premi de batxillerat. Institut Els Alfacs (Sant Carles de la Ràpita).**

Les aventures de la periquita Xula

Hi havia una vegada una periquita, de nom Xula, que es trobava sola a casa. Ja n'estava tipa de quedar-se tot el dia tancada en aquella gàbia a casa. Llavors, va decidir que volia tenir alguna aventura. Així que, un matí, quan la nena que la cuidava va obrir la porta de la gàbia per posar-li el menjar, es va escapar.

Estava molt contenta perquè se sentia lliure i podia volar pel cel, però de sobte va sentir que la perseguïen i en donar-se la volta va veure una gavina, que se la volia menjar! Es van endinsar al bosc i de tantes voltes que va donar es va marejar. S'havia posat dins d'un cau on la gavina no podia entrar, així que va marxar i la va deixar en pau.

Quan la periquita va sortir del cau va voler anar a menjar i beure. Però després havia de posar-se a fer el niu per poder dormir... Mentre buscava les branques per fer-se el niu va sentir un soroll que no sabia d'on venia fins que va veure un mussol que li va donar un gran ensurt.

Al matí, després d'haver descansat tota la nit, va tornar a emprendre la seva aventura. Cada dia parava a un lloc.

Un dia va conèixer un colom i es van fer amigues. Van passar un bona estona explicant-se coses. Es van acomiadar esperant tornar-se a trobar algun dia.

En la seva aventura, pel camí, es va trobar també una serp i un mico, i tots la saludaven i li desitjaven molta sort.

De sobte, un matí, va trobar-se un ou al terra i no sabia si menjar-se'l o tornar-lo al niu, que estava just a dalt seu, en una branca d'un arbre. Mentre s'ho estava pensant, l'ou es va trencar i va sortir un petit ocell de dintre. Li va fer molta il·lusió trobar-se amb una animalet tan petit i indefens. Va decidir cuidar-lo, donar-li de menjar i ensenyar-li a volar. Però li havia de posar un nom. I després de pensar molta estona, va acabar dient-li Piki. Es va quedar un temps amb ell fins que es va fer el suficientment gran com per acompanyar-la en la seva aventura.

Al cap d'un temps de sobrevolar per molts llocs, Xula va decidir que ja era hora de tornar a casa. Tornaria acompanyada de Piki. Abans d'entrar a casa es van trobar un altre cop amb la gavina pesada que no parava de perseguir-los.

Finalment, i esgotats, van tornar a casa, contents i feliços.

***Les aventures de la periquita Xula*, de Vanessa Codorniu Gràcia, 1r premi dels Especials Òmnium individual. CEE Verge de la Cinta (Tortosa).**

Els dimonis

Hola, em dic Kenneth. Vull contar una història, així que, som-hi! Jo abans, quan era un adolescent de 15 anys, vaig tenir un somni. El somni era tenir una colla d'amics i viure les nostres aventures. Bé, després de 7 anys, el meu somni fa dues setmanes es va complir. El dimecres, que vaig anar d'excursió al museu de Tortosa, vaig estar una estona amb els meus amics: en Joel, en Miguel, en Jakob i en Kevin. No sabem per què però ens vam reunir els cinc i de sobte vam tenir una pujada d'adrenalina i vam estar molt feliços. Ens vam ajuntar els 5 i ara som una colla i tenim un nom: ens diem Els Dimonis. Jo, aquell dia, em vaig posar molt content perquè feia anys que esperava que arribés aquest dia, perquè abans no ho havia pogut gaudir. Abans em costava relacionar-me amb la gent perquè jo sóc una persona tímida, per això no ho vaig poder fer i ara que ha arribat aquest dia estic super feliç. La meva colla i jo gaudim els dies al 100% i ara estic en un moment de la meua vida molt feliç. Ara què tinc aquesta oportunitat l'aprofito gaudint molt. Estic amb els nous amics pensen igual que jo fem les nostres coses divertides i quedem els 5 i parlem. I bé, aquí acabo aquesta història. Estic molt content i espero que duri molt. Estic molt agraït d'haver pogut explicar aquesta història.

Els dimonis, de Kenneth Martínez Bermejo, 2n. premi dels Especials Òmnium individual. CPEE Sant Jordi (Jesús).

El meu viatge a Londres, la meva il·lusió

El dijous a la tarda vam marxar a dormir a Sant Feliu per anar a l'endemà a l'aeroport i agafar l'avió per anar a Londres.

El divendres al matí vam arribar a Londres, a dos quarts de dues vam deixar les nostres bosses a l'Hotel Sydney. Després ens vam comprar una pizza per dinar i ens ho vam menjar pel carrer i vam comprar una coca-cola per beure. Abans vam agafar el metro, vam anar en un autobús i vam caminar 16 kilòmetres. Dissabte vam caminar 25 kilòmetres i vam veure les cabines típiques londinenques, el Picadilly Circus, el museu coliseum, la ciutat de la Xina, la plaça del Trafalgar, el Big Ben, la Nòria de Londres, el riu Tàmesis, el Hyde Parc (vaig veure esquiroles al jardí), el museu de dinosaures, el Palau de la Reina, els soldats i els cavalls. Vam seguir veient llocs i el diumenge vam tornar a la tarda a l'aeroport de Barcelona a dormir a Sant Feliu. Vaig gaudir molt d'aquest viatge.

***El meu viatge a Londres, la meva il·lusió*, de Llorenç Bardí Aubeso, 3r premi dels Especials Òmnium individual. CPEE Sant Jordi (Jesús).**

El meu somni

Em vaig despertar a aquella habitació tan estranya, no ho sé com vaig arribar allí. Estava pintada de color blau fosc, plena de quadres que no havia vist mai. Em vaig aixecar d'aquell llit tot brut i vaig sentir un cruixit que em va recórrer tot el cos. Vaig tancar la porta d'un cop, em vaig girar i em vaig quedar paralyzada per la por. Estava envoltada per un bosc sense fulles, tot cremat i amb mussols i corbs mirant-me fixament. Vaig caminar per un camí estret i rocós durant quinze llargs minuts, fins que vaig trobar a Carles, un amic de la infància. Em va dir quin era el camí per a tornar a casa, el vaig seguir i vam anar a parar a una esplanada verda amb un llac i flors. Hi havia un senyal que em deia com anar a casa. Vaig agafar aquell camí i vaig arribar a casa.

***El meu somni*, de Pau Miró Dalmau, accésit dels Especials Òmnium individual. CPEE Sant Jordi (Jesús).**

Noni i els peixos

Hi havia un nen que es deia Noni. Tenia 11 anys. Vivia amb els seus pares i el seu germà petit, Aitor.

A Noni li agradava jugar amb els vaixells i cuidar els peixos que té a la seva peixera.

-Quan sigui gran... seré mariner!

Va créixer i va marxar a viure a un poble on hi havia vaixells grans i vaixells petits. Noni es va comprar una canya i cada nit sortia a pescar. Agafava peixos, però Noni no volia menjar-se'ls i els guardava a la seva peixera. Els donava menjar.

Però... tenia molts peixos i va pensar: "Compraré una barca i tornaré els peixos al mar".

Noni no tenia diners per poder comprar-la i va buscar un mariner del poble perquè l'ajudés. El mariner es deia Èric.

Noni i Èric van anar a buscar la peixera, però pesava molt i no podien posar-la a la barca. Van demanar ajuda. Així van posar-la dins la barca i van remar fins a dins del mar.

Noni està trist. Sap que no veurà més els seus estimats peixos.

Xoff! Els peixos ja són a l'aigua.

N'hi havia un de color lila, blanc i rosa. Oh! Era un peix molt bonic . Ell els va guiar tots al fons del mar.

Noni i els peixos

Allí vivia un cranc roig que tenia unes pinces molt fortes i era molt simpàtic. Es van fer amics. Juguen a amagar-se entre les pedres i les algues.

Cada vegada hi ha més amics: una medusa, una tortuga, unes estrella de mar.

Tots junts es diverteixen molt i surten cada dia a saludar Noni.

Ara Noni està content. No té la peixera ni els seus peixos, però sap que estan al fons del mar i aquella és la seva casa.

***Noni i els peixos*, de Yassin Bajtit, Alonso Laura Pozo, Lucian Barbulescu, Martina Aucachi, Adam el Hour i Adam Ait, 1r premi dels Especials Òmnium en grup. CEE Verge de la Cinta (Tortosa).**

Unes colònies de por

Tot va començar fa molt de temps durant les colònies escolars de l'escola del poble de Santa Llúcia. Tota la classe va anar a un poble dels Pirineus anomenat Arres. A l'escola hi havia una mestra que tenia família a aquest poble i sempre ens parlava d'ell. Per això tota la classe va decidir anar a investigar les meravelles que els explicava.

Un cop arribat a Arres, els nois van conèixer uns nens que jugaven a pilota a l'entrada del poble. Aquest nens els van explicar la història d'un parc d'atraccions abandonat que estava molt prop de la casa de colònies, i els van convidar a anar junts. Quan els professors van donar una hora lliure per poder anar pel poble, es van retrobar amb els nois i van anar cap a aquest misteriós parc.

Un cop dins del parc, comença a ploure moltíssim, a caure llamps i a fer molt de fred. Per a no mullar-se es van resguardar en una antiga atracció que tenia sostre. Per passar l'estona van començar a explicar-se històries. Els nens del poble els van explicar que es deia que per aquell indret i vivien uns llops que només sortien en nits de tempesta, tots van començar a tenir força por. Poc a poc es va fer fosc però la tempesta no parava i els nois van començar a espantar-se de veritat, ja que, a més a més ja s'havia passat l'hora de tornada a la casa.

De cop i volta els nois del poble van desaparèixer i tots es van espantar molt, no entenien què estava passant i perquè. De cop i volta es trobaven sols en aquell indret. En sec va caure un llamp i l'atracció es va posar en marxa cosa que els va acabar d'espantar. Tot allò començava a ser terrorífic. Al cap de poc temps va parar la tempesta i els nois van decidir sortir per a tornar a la casa de colònies. Al sortir van començar a veure uns llums que s'encenien i apagaven i a sentir uns sorolls molt estranys... eren com si uns

llops udolessin... cada cop se sentien mes fort... els nervis van començar a ser molt grans i van començar a córrer desesperats cap a la casa de colònies. Al arribar els mestres estaven molt preocupats i no es creien res del que els alumnes deien, però de cop i volta es van tornar a sentir els udols. La mestra que ja s'imaginava què estava passant va obrir la porta de la casa i va veure als nens del poble udolant i rient. Al sortir els alumnes es van quedar parats ja que estava clar que els havien pres el pèl.

***Unes colònies de por*, de Cinta Montesó, Eli Cirujano, Rafaela Mae, Gerard Asensio, Núria Martín, Mosa Essanhaji i Michael Monserrat, 2n premi dels Especials Òmnium en grup. CPEE Sant Jordi (Jesús).**

La vida dels enamorats

Hi havia una vegada una noia que es deia Laura i que buscava parella per a una aplicació del mòbil en una cafeteria. Quan, de sobte, el cambrer que portava el cafè a la Laura rellisca i cau. La Laura l'ajuda a aixecar-se i quan es van mirar als ulls la Laura va tenir un *flechazo* i va sentir papallones a la panxa. El cambrer li pregunta a la Laura si vol anar a passejar al Delta de l'Ebre i ella li diu que sí.

El passeig va ser molt romàntic: van collir roses, es van agafar de la mà... però el cambrer, que es deia Òscar i que era molt atrevit, li va voler fer-li un petó. La Laura, quan ho va veure, li va donar una bufetada a la galta que li va fer veure les estrelles. La Laura se'n va anar enfadada cap a casa.

Al dia següent, la Laura es va aixecar del llit, es va vestir i va anar a comprar menjar al supermercat. Allí es va trobar amb Òscar que li va demanar perdó per ser tan atrevit. La Laura li va dir que no el perdonava i que no volia estar amb ell. Ella també es va disculpar per haver-li donat una bufetada. El noi es queda molt parat i decideix marxar cap a casa. La Laura torna cap a casa però no podia dormir perquè pensava amb Òscar.

Al dia següent, la Laura va a buscar a Òscar al restaurant. Quan entra no el veu però, de sobte, entra Òscar al restaurant i ella corre cap a ell i li fa un petó. La Laura li diu que el perdona i que no pot viure sense ell. L'Òscar li diu que la vol molt i que mai la deixarà. Al cap de dos mesos es van casar i van viure feliços tota la vida.

La vida dels enamorats, de Josep M. Picot, Aiman Sette, Manel Zaragoza, Fatima Fadil, Florina Toader, Mihail Ghionoiu i Miquel Àngel Avila, 3r premi dels Especials Òmnium en grup. CEE L'Àngel (Amposta).

El concert de Violetta

Un dia abans del concert, Violetta estava assajant a casa seva de Buenos Aires. Mentre estava tocant el piano, va sentir que tocaven a la porta i va anar a obrir. Era Diego, que venia a assajar amb Violetta. Quan es van veure es van fer un petó. Diego de seguida es va posar a tocar la guitarra mentre Violetta tocava el piano i cantava.

Estaven molt contents perquè demà feien un concert al jardí de casa de Violetta i venien els seus millors amics: Elsa, Ana, Francesca, Camila, Nati, Luzmila, Angi, León i German. Van assajar fins que es va fer de nit, volien fer-ho molt bé al concert.

Ja va arribar el dia del concert, la primera en arribar va ser Elsa, portava un vestit llarg de color blanc i blau. Després van anar arribant tots els invitats al concert i van sortir al jardí. Una vegada tots al jardí es van obrir els llums de l'escenari i va sortir cantant Violetta, al seu costat estava Diego tocant la guitarra. Tots van començar a ballar al ritme de la música, a cantar i saltar.

De seguida van parar tots de cantar perquè van sentir unes sirenes que venien del carrer. Pareixien les sirenes d'un cotxe de policia... Quan tots estaven preguntant què passava, va sonar el timbre de casa Violetta. German, el pare de Violetta que també estava mirant el concert, va anar a obrir la porta. Es va sorprendre quan va veure que era la policia. La policia li va dir al pare que els veïns s'havien queixat perquè sentien molt de soroll.

Mentre estaven els policies parlant amb el pare de Violetta, Francesca li va robar els diners a León del moneder que portava a la motxilla i Camila ho va veure. Camila va anar a dir-li a León. Llavors León va anar a Francesca perquè li tornés els diners i es van començar a barallar. Els policies van veure que es barallaven i es volien emportar a Francesca i León. Però Elsa,

en aquell moment, va tirar el gel i va congelar els policies. Llavors Francesca li va tornar els diners a León i tots es van amagar.

Quan els policies es van descongelar van veure que allí no hi havia ningú i estranyats perquè no sabien que estaven fent en aquella casa se'n van anar en cotxe.

Finalment, van sortir tots del seu amagatall i contents perquè els policies se n'havien anat van continuar amb el concert i van pujar tots al escenari agafats de les mans per cantar l'última cançó.

S'ho van passar tan bé en aquell concert que van dir que a partir d'ara farien un concert tots els anys a casa de Violetta per trobar-se tots els amics.

***El concert de Violetta*, d'Arantxa Herraiz Lorente, Ana Wen Foz Plana, Laura Camps Faubel i Llum Serra Vega, accèssit dels Especials Òmnium en grup. CEE L'Àngel (Amposta).**

Índex

Pròleg

Mercè Gimeno Giner, professora de llengua catalana i literatura de l'institut de Gandesa i guanyadora del Premi Neus Gràcia 2015. [pàg. 5]

Cicle inicial d'educació primària

Xuxelàndia, de Maika Colau Roig. 1r. premi de cicle inicial d'educació primària. 1r. i 2n. Col·legi Teresià (Tortosa). [pàg. 7]

El museu encantat, de Berta Margalef Yebra. 2n. premi de cicle inicial d'educació primària 1r. i 2n. Escola Cinta Curto (Tortosa). [pàg. 9]

Els amics, de Gemma Melchor Viñals. 3r. premi de cicle inicial d'educació primària 1r. i 2n. Col·legi Teresià (Tortosa). [pàg. 11]

Cicle mitjà d'educació primària

El malson de les crispetes, d'Ona Campoy Pallarès, 1r. premi de cicle mitjà d'educació primària 3r i 4t. Escola Jaume II (El Perelló). [pàg. 13]

Els gats, de Laura Aliau Pons, 2n. premi de cicle mitjà d'educació primària, 3r i 4t. Escola Riumar (Deltebre). [pàg. 17]

Marxar de casa pot ser una aventura, d'Uriel Cardona Blanch, 3r. premi de cicle mitjà d'educació primària, 3r. i 4t. Ins. Escola Daniel Mangrané (Jesús). [pàg. 21]

Cicle superior d'educació primària

David Hole, d'Ivan Querol Zamora, 1r. premi de cicle superior d'educació primària, 5è i 6è. Escola 1 d'Abril (La Palma d'Ebre). [pàg. 23]

Els viatges d'en Gerard, de Mariona Benet Grau, 2n. premi de cicle superior d'educació primària, 5è. i 6è. CEIP Ferreries (Tortosa). [pàg. 27]

No us penseu, no..., de Tomàs Deosdat Omedes, 3r. premi de cicle superior d'educació primària, 5è. i 6è. Escola Puig Cavaller (Gandesa). [pàg. 31]

Primer cicle d'educació secundària

Jo t'entenc, però has d'entendre que jo no sóc tu, de Maria Subirats Múria, 1r. premi de primer cicle d'educació secundària. Institut Cristòfol Despuig (Tortosa). [pàg. 35]

La tieta, de Manu Álvarez Franch, 2n. premi de primer cicle d'educació secundària. Institut Escola Daniel Mangrané (Jesús). [pàg. 41]

La platja, d'Àlex Porres Ferré, 3r. premi de primer cicle d'educació secundària. Institut de Tecnificació (Amposta). [pàg. 47]

Segon cicle d'educació secundària

Nineta dels meus ulls, de Gemma Colomé Serrano, 1r. premi de segon cicle d'educació secundària. Institut Escola Daniel Mangrané (Jesús). [pàg. 49]

El resultat d'un estiu avorridíssim, d'Irene Duran Vives, 2n. premi de segon cicle d'educació secundària. Institut Julio Antonio (Móra d'Ebre). [pàg. 53]

Accepta't, supera't, de Maria Sebastià Benet, 3r. premi de segon cicle d'educació secundària. Institut La Sénia. [pàg. 57]

Batxillerat

L'últim cafè amb l'Adelina, d'Andrea Fernández Corella, 1r. premi de batxillerat. Institut de Tecnificació (Amposta). [pàg. 61]

Petits grans regals, d'Ashley Rillo, 2n. premi de batxillerat. Institut de Tecnificació (Amposta). [pàg. 67]

Les meves quatre parets, d'Ingrid Comí Ferré, 3r. premi de batxillerat. Institut Els Alfacs (Sant Carles de la Ràpita). [pàg. 73]

Especials Òmnium (individual)

Les aventures de la periquita Xula, de Vanessa Codorniu Gràcia, 1r premi dels Especials Òmnium individual. CEE Verge de la Cinta (Tortosa). [pàg. 77]

Els dimonis, de Kenneth Martínez Bermejo, 2n. premi dels Especials Òmnium individual. CPEE Sant Jordi (Jesús). [pàg. 79]

El meu viatge a Londres, la meua il·lusió, de Llorenç Bardí Aubeso, 3r premi dels Especials Òmnium individual. CPEE Sant Jordi (Jesús). [pàg. 81]

El meu somni, de Pau Miró Dalmau, accèssit dels Especials Òmnium individual. CPEE Sant Jordi (Jesús). [pàg. 83]

Especials Òmnium (grups)

Noni i els peixos, de Yassin Bajtit, Alonso Laura Pozo, Lucian Barbulescu, Martina Aucachi, Adam el Hour, i Adam Ait, 1r premi dels Especials Òmnium en grup. CEE Verge de la Cinta (Tortosa). [pàg. 85]

Unes colònies de por, de Cinta Montesó, Eli Cirujano, Rafaela Mae, Gerard Asensio, Núria Martín, Mosa Essanhaji i Michael Monserrat, 2n premi dels Especials Òmnium en grup. CPEE Sant Jordi (Jesús). [pàg. 87]

La vida dels enamorats, de Josep M. Picot, Aiman Sette, Manel Zaragoza, Fatima Fadil, Florina Toader, Mihail Ghionoiu i Miquel Àngel Avila, 3r premi dels Especials Òmnium en grup. CEE L'Àngel (Amposta). [pàg. 89]

El concert de Violetta, d'Arantxa Herraiz Lorente, Ana Wen Foz Plana, Laura Camps Faubel i Llum Serra Vega, accèssit dels Especials Òmnium en grup. CEE L'Àngel (Amposta). [pàg. 91]

Tastets

En una terra lletrada ressonen paraules arreu, veus juvenils que creen món. Som terra d'aigua i de lletra, de poemes heroics i novel·la quotidiana. Escrivim per crear realitats paral·leles, carreguem il·lusions i endeguem viatges a tot arreu, a voltes enlairant senyeres. És llavors que sentim la necessitat de plasmar la terra amb la parla de sempre, és llavors quan sentim reviure tota la flama encesa de la il·lusió. El vers de Vergés i la lletra de Pérez, mestres de la paraula, la viva veu del jove que creix amb el teclat mitjançant la seua creació, abans amb la ploma. Són uns contes, són unes realitats ben nostres. Són part d'aquesta nostra terra lletrada amb un riu que somriu.